

PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY
SENÁT

7. funkční období

TĚSNOPISECKÁ ZPRÁVA
Senátu Parlamentu České republiky
17. schůze

**PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY
SENÁT**

7. funkční období

Těsnopisecká zpráva
17. schůze

Pořad 17. schůze

1. **Senátní tisk č. 227** – Návrh zákona, kterým se mění zákon č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 362/2009 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s návrhem zákona o státním rozpočtu České republiky na rok 2010
2. **Senátní tisk č. 234** – Návrh zákona, kterým se mění zákon č. 695/2004 Sb., o podmínkách obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů (zákon o ochraně ovzduší), ve znění pozdějších předpisů

7. funkční období

Obsah 17. schůze Senátu Parlamentu České republiky

1. den schůze – 24. března 2010

Jednání zahájil a řídil předseda Senátu Přemysl Sobotka

Senátor Jan Hajda	1
Usnesení schváleno	1

1. Návrh zákona, kterým se mění zákon č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 362/2009 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s návrhem zákona o státním rozpočtu České republiky na rok 2010 – senátní tisk č. 227

Poslankyně Michaela Šojdrová	2
Senátor Pavel Čáslava	2
Místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková	5
<u>Další část schůze řídil místopředseda Senátu Petr Pithart</u>	
Místopředseda Senátu Jiří Liška	6
Senátorka Alena Palečková	8
Senátorka Božena Sekaninová	9
Senátorka Soňa Paukrťová	10
Poslankyně Michaela Šojdrová	11
Senátor Pavel Čáslava	11
Senátor Rostislav Slavotínek	12
Senátor Jaroslav Kubera	13
<u>Další část schůze řídil místopředseda Senátu Jiří Liška</u>	
Senátor Pavel Lebeda	15
Místopředseda Senátu Petr Pithart	15
Senátorka Marta Bayerová	16
Místopředseda Senátu Milan Štěch	17
Místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková	19
<u>Další část schůze řídil místopředseda Senátu Milan Štěch</u>	
Místopředseda Senátu Jiří Liška	20
Senátor Miroslav Nenutil	21
Senátorka Dagmar Zvěřinová	21
Senátor Marcel Chládek	22
Senátor Vladimír Dryml	23
Senátor Jiří Čunek	24
Senátor Tomáš Töpfer	25
Místopředseda Senátu Jiří Šneberger	25
Senátor Karel Šebek	26
Senátor Vladimír Dryml	27
Senátor Luděk Sefzig	27
Poslankyně Michaela Šojdrová	28
Senátor Pavel Čáslava	29
Usnesení schváleno	29
<u>Další část schůze řídila místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková</u>	

2. Návrh zákona, kterým se mění zákon č. 695/2004 Sb., o podmínkách obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů (zákon o ochraně ovzduší), ve znění pozdějších předpisů – senátní tisk č. 234

Ministr zemědělství Jakub Šebesta	30
Senátor Jiří Bis	31
Senátor Vladimír Dryml	32
Senátor Jiří Bis	33
Usnesení schváleno	33

Závěr 17. schůze v 7. funkčním období.....	33
--	----

**Těsnopisecká zpráva
z 17. schůze Senátu
Parlamentu České republiky
(1. den schůze – 24. března 2010)**

(Jednání zahájeno v 10.02 hodin.)

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Vážené kolegyně, vážení kolegové, milí hosté, dovoluji vám přivítat na 17. schůzi Senátu. Tuto schůzi jsem svolal na návrh Organizačního výboru podle § 49 odst. 1 o jednacím řádu Senátu. Jak budu zmiňovat jednotlivé paragrafy, vždy se jedná o jednacím řád Senátu. Pozvánka vám byla zaslána ve čtvrtek 4. března 2010.

Z dnešní schůze se omlouvají senátorky a senátoři: Miloš Janeček, Petr Vícha, Jiří Lajtoch, Jiřina Rippelová, Miroslav Krejča, Karel Schwarzenberg, Jana Juřenčáková, Liana Janáčková, Jan Nádvorník a Alena Venhodová.

Předpokládám, že máte své identifikační karty, pokud ne, máte je k dispozici v předsálí Jednacího sálu.

Nyní podle § 56 odst. 4 určíme dva ověřovatele této schůze. Navrhuji, aby jimi byli senátoři Jaroslav Sykáček a Miroslav Škaloud. Má někdo připomínky? Nemá, takže na první hlasování si dáme znělku.

Zahajuji hlasování o ověřovatelích. Kdo je pro, stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, stiskne tlačítko NE a rovněž zvedne ruku.

Hlasování č. 1 ukončeno, registrováno 60, kvórum 31, pro 57, proti nikdo. Návrh byl schválen a máme určené ověřovatele.

A nyní přistoupíme ke schválení pořadu 17. schůze. V programu, tak jak vám byl zaslán, jsme měli projednávat tisk č. 227, ve zkratce nemocenské pojištění.

A v této chvíli se ptám, zda někdo chce doplnit návrh pořadu? Hlásí se pan kolega senátor Jan Hajda, má slovo.

Senátor Jan Hajda: Vážený pane předsedo, vážené kolegyně, vážení kolegové, doporučuji zařadit jako bod č. 2 senátní tisk č. 234 o obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů, který byl včera řádně projednán na výboru pro hospodářství, zemědělství a dopravu.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Návrh zazněl. Nikdo další se nehlásí. Nejprve necháme **hlasovat o doplnění programu**, tzn. zařadit jako bod č. 2 tisk č. 234, ve zkratce povolenky.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro, stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, stiskne tlačítko NE a rovněž zvedne ruku.

Hlasování č. 2 ukončeno, registrováno 64, kvórum 33, pro 61, proti nikdo.

Návrh byl schválen.

A můžeme zahájit prvním bodem. Tímto bodem je

**Návrh zákona, kterým se mění
zákon č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění
pozdějších předpisů, a zákon č. 362/2009 Sb., kterým se mění některé zákony
v souvislosti s návrhem zákona o státním rozpočtu
České republiky na rok 2010**

Tento **tisk má č. 227** a návrh uvede zástupkyně poslanců Michaela Šojdrová, kterou zde vítám, a má mikrofon k dispozici.

Poslankyně Michaela Šojdrová: Dobré dopoledne. Vážený pane předsedo, vážené dámy a pánové paní senátorky a páni senátoři.

Předkládám vám návrh zákona, který byl v Poslanecké sněmovně předložen v říjnu 2009 a schválen v únoru 2010. Vy ho máte uveden pod senátním tiskem č. 227.

Obsahem tohoto návrhu je vrácení úrovně peněžitého příspěvku v mateřství na úroveň roku 2009. Oproti současnému stavu, který platí od ledna 2010, to znamená, že tento příspěvek, tedy peněžitá pomoc v mateřství, od ledna 2010 klesá u některých maminek až o 20 %.

Druhou změnou, která byla přijata až při projednávání v Poslanecké sněmovně, je dorovnání od ledna 2010, protože se stalo to, že v Poslanecké sněmovně nebyl tento návrh zákona včas projednán a schválen a my jsme tedy přijali přechodné ustanovení, kterým by se maminkám dorovnal to, co od ledna 2010 by jim mělo náležet podle nově schváleného zákona, pokud zákon bude schválen.

Třetí změnou, která byla přijata při projednávání v Poslanecké sněmovně, byla změna zákona o nemocenském pojištění, a sice vypuštění § 40a, to znamená placení ošetřovného od prvního dne nemoci. Jedná se opět o opatření ve prospěch rodin s dětmi.

Dovolte mi velmi krátké zdůvodnění. Zákon, který vám takto předkládám, reaguje na schválení změn v tzv. Janotově balíčku, které neměly být přijaty. Jsou totiž jednostrannou zátěží právě pro rodiny s dětmi. Upozorňuji na to, že z balíčku naopak bylo vypuštěno opatření, které znamenalo zdanění osob s příjmy nad 2 mil. Kč ročně na 23 %. Záměrně na to upozorňuji, protože se často hovoří o jakési vyvážené dohodě. Podle mého názoru a názoru předkladatelů to nebyla vyvážená dohoda, protože z tohoto balíčku opatření, která měla konsolidovat státní rozpočet na rok 2010, bylo vypuštěno opatření, které zvyšovalo příjmy státního rozpočtu zhruba o 1,5 mld. Kč zvýšením daní u takto vysoce příjmových osob, a naopak snížilo příjmy rodin v té fázi, kdy se narodí dítě.

Toto rozhodnutí jsme nepovažovali za vyvážené, a byť jsme pro návrh jako celek hlasovali, okamžitě po schválení zákona jsme podali návrh zákona, kterým jsme chtěli tuto chybu napravit.

Dámy a pánové, byla jsem přítomna na projednání tohoto návrhu zákona na senátním výboru. Vedla se tam velmi věcná diskuse. Je mi líto, že senátní výbor nepodpořil schválení zákona, nicméně je na vás, abyste se k tomuto návrhu zákona vyjádřili. Dovolte mi za předkladatele i za Poslaneckou sněmovnu vyjádřit naději, že Senát tento návrh zákona podpoří. Děkuji vám za pozornost.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji, paní kolegyně, posadte se ke stolku zpravodajů. Garančním a jediným výborem je výbor pro zdravotnictví a sociální politiku. Přijal usnesení, které máme jako tisk 227/1. Zpravodajem je pan senátor Pavel Čáslava, který má nyní slovo.

Senátor Pavel Čáslava: Vážený pane předsedo, vážená paní poslankyně, vážené dámy a pánové, paní zástupkyně navrhovatelů podala poměrně podrobný popis této novely zákona. Dovolím si doplnit několika slovy další podrobnosti.

Jak bylo řečeno, zmíněná skupina poslanců podala tento návrh v souvislosti se zákonem č. 362/2009 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s návrhem zákona o státním rozpočtu ČR na rok 2010. Jednalo se o tzv. Janotův balíček.

Pro tento zákon, kterým se Poslanecká sněmovna přihlásila k navrhovanému řešení hrozícího enormního schodku státního rozpočtu, hlasovalo z přítomných 192 poslanců pro 163 a jeden se zdržel hlasování. V Senátu byl uvedený návrh zákona projednán a schválen 5. října 2009, když pro něj hlasovalo 61 z 68 přítomných senátorek a senátorů, čtyři byli proti, tři se zdrželi. Je třeba připomenout, že podle důvodové zprávy k vládnímu návrhu zákona schválené změny zákona o nemocenském pojištění v Janotově balíčku měly vést k úsporám ve výdajích státního rozpočtu ve výši 1,56 mld. korun, z toho v roce 2010 ve výši 1,47 mld. korun a v roce 2011 ve výši 0,13 mld. korun.

Změny, které se týkaly podpůrčí doby u ošetřovného, měly vést ke snížení výdajů na dávky nemocenského pojištění zhruba o 0,4 mld. korun.

Paní navrhovatelka řekla, že návrh zákona byl podán v říjnu 2009. Byl podán 21. října 2009, den poté co Janotův balíček vstoupil v platnost. Nyní několik slovo ke konstrukci novely k navrhovaným změnám. Předtím, než vás seznámím s vlastní legislativní konstrukcí této novely, dovolím si krátký exkurz do historie peněžitě pomoci v mateřství od roku 2009. Peněžitá pomoc v mateřství je dávka nemocenského pojištění vyplácená většinou 6 týdnů před porodem a po dobu 28 týdnů, výjimečně 37 týdnů. Je počítána z tzv. denního vyměřovacího základu, který se odvozuje podle výše mzdy ke dni nástupu na mateřskou. Denní vyměřovací základ se dále pro výpočet mateřské upravuje různým procentním zápočtem částek v rámci tzv. redukčních hranic a výsledná výše dávek se ještě redukuje na určité procento. Redukční hranice pro výpočet denního vyměřovacího základu vyhláší každoročně ministerstvo práce a sociálních věcí. Pro rok 2009 se redukční hranice prudce zvedly proti roku 2008 a novela zákona o nemocenském pojištění zvýšila také zápočty částek uvnitř hranic pro rok 2009. Výsledkem byl prudký nárůst peněžitě pomoci v mateřství pro rok 2009 naprosto neodpovídající stavu veřejných rozpočtů v období stagnace provázející světovou hospodářskou krizi.

Pro přesnost bych chtěl uvést, že zvýšení se týkalo zejména skupin s vyššími příjmy. Například při hrubé mzdě 25.000 korun činilo navýšení pro rok 2009 zhruba 2500 korun a při hrubé mzdě 30.000 korun dělal nárůst mateřské 4.700 korun. Pokles ekonomické výkonnosti státu a hrozící velký rozpočtový schodek byly zřejmě důvody, proč byla redukce této dávky, a nejen této dávky zahrnuta do opatření v rámci Janotova balíčku. Konkrétně v tomto případě došlo k redukci v rámci redukčních pásem a ještě ke snížení celkového vyměřovacího základu. Redukce dělá v některých případech až 20 % proti roku 2009, ale připomínám, že je to proti roku výjimečného a bezprecedentního navýšení mateřského příspěvku.

Jak to vypadá konkrétně. Mateřská je nižší při nízké hrubé mzdě, se mzdou nad 20.000 korun hrubého se obě dávky přibližují. Snížení v nižších příjmových kategoriích je však možné eliminovat díky možnosti, která je v zákoně zabudována tak, že pokud mateřský příspěvek je nižší než rodičovský, tak na základě žádosti rodiče je možné doplácet do výše rodičovského příspěvku. Konkrétně řečeno, žádná mateřská nemůže být nižší než 7.600 korun.

Nicméně faktem zůstává, že jednou nastavené vysoké sociální dávky se okamžitě stanou normou a jsou považovány za nárokové. Všechny pokusy o jejich snížení v době, kdy ekonomika není tak výkonná, jsou považovány na určitý druh svatokrádeže.

Nyní k vlastní konstrukci novely. Nebudu rozebírat zrušení redukcí, paní navrhovatelka je popsala.

Já se omezím pouze na dvě přechodná ustanovení, která jsou do zákona včleněna, a ta deklaruji, že navrhované zrušení restrikcí pro výpočet dávek peněžité pomoci v mateřství je vlastně platné od 1. 1. 2009, a současně v případech, kdy je mateřská vyplácena, nebo ten nárok vznikl dřív, než došlo k restrikci, tak je pro rok 2010 dorovnávána. Je tam určité dorovnávání pro případy, které nastanou díky tomu, že tento návrh zákona teoreticky, možná že i prakticky, bude schválen až v průběhu roku 2010. Čili je tam navrhováno dorovnávání od začátku roku 2010.

Tato přechodná ustanovení jsou dvě a jsou vzájemně provázána. Nebudu vás seznamovat s jejich konstrukcí, nicméně seznámím vás s názorem legislativního oddělení Kanceláře Senátu, které nás upozorňuje na problém, týkající se obou přechodných ustanovení, vykládaných ve vzájemné souvislosti, které lze demonstrovat na tomto případě.

V případě osob, kterým nárok na dávku v roce 2010 skončil nejpozději ke dni účinnosti navrhovaného zákona, by mělo dojít zpětně k dorovnání restrikce peněžité pomoci v mateřství za celé období, zatímco v případě osob, kterým nárok bude trvat i po dni účinnosti navrhovaného zákona, by za dobu až 1 měsíce k dorovnání nedocházelo.

Nelze vyloučit, že takové řešení by mohlo být vnímáno jako nerovné podmínky při poskytování uvedené dávky. Tato nesrovnalost je zabudována v těchto dvou přechodných ustanoveních.

Dále je třeba také upozornit na to, že v případě přijetí navrhovaných změn se změní systém, uplatňovaný při poskytování dávek peněžité pomoci v mateřství, kde bude mít Česká správa sociálního zabezpečení opravdu co dělat, a obávám se, že to nebude bez problémů a poruch v tomto systému, aby k tomu vyplácení dávek, těch opravených dávek došlo tak, jak to zákon určuje.

Na závěr mi dovoluji krátké shrnutí legislativního procesu, jímž novela prošla. Návrh zákona předložila skupina poslanců 21. října 2009.

Vláda k němu dne 16. listopadu 2009 vyjádřila nesouhlas, který odůvodnila tím, že předložený návrh zákona směřuje k negaci opatření ke snížení schodku státního rozpočtu, a opatření, vedoucí ke snížení peněžité pomoci v mateřství a vyrovnávacího příspěvku v těhotenství a mateřství jsou dočasná a týkají se pouze roku 2010. To byla argumentace vlády.

Návrh zákona byl v Poslanecké sněmovně schválen ve 3. čtení dne 24. 2. 2010. Poslanecká sněmovna postoupila dne 25. 2. 2010 návrh zákona Senátu jako tisk 227. Organizační výbor 26. 2. 2010 stanovil garančním výborem VZSP, a tento výbor zařadil projednání tohoto tisku na pořad dne 16. 3. 2010. Přijal toto usnesení, se kterým vás seznámím. Po odůvodnění zástupkyně skupiny předkladatelů poslankyně Ing. Michaely Šojdové, zpravodajské zprávě senátora Pavla Čáslavy a po rozpravě výbor doporučuje Senátu parlamentu ČR zamítnout návrh zákona a určuje zpravodajem výboru pro jednání o návrhu zákona na schůzi Senátu senátora Pavla Čáslavu. Děkuji za pozornost.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji, pane kolego, i vy se posadte ke stolku zpravodajů. Ptám se, zda někdo navrhuje podle § 107, aby se Senát tímto návrhem zákona nezabýval, nikoho nevidím, otvírám obecnou rozpravu. Do ní se písemně jako první přihlásila první místopředsedkyně Alena Gajdušková. Máte slovo.

Místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Vážený pane předsedo, paní navrhovatelko, paní senátorky, páni senátoři, tento návrh je jakýmsi lakmusovým papírkem. Je lakmusovým papírkem postojů, jaké máme v budoucnosti této země. Občané nás totiž nevolí proto, abychom jim mluvíli do jejich každodenního života. S tím si určitě každý z nich poradí, nebo většina z nich poradí. Občané si nás volí proto, abychom spravovali zemi. Abychom vytvářeli dobré podmínky pro důstojný život jejich i jejich potomků. Abychom dokázali předvídat vývoj a přijímali opatření, aby tento vývoj šel pozitivním směrem, tzn., abychom přijali takové podmínky, které zajistí vysokou kvalitu života pro všechny občany země.

Tím základním úkolem správy státu je zajistit, aby dědictví předků, aby český národ existoval i nadále. Jednoduše a lapidárně řečeno, abychom nevymřeli. Modely porodnosti před propopulačními opatřeními sociálně demokratických vlád ukazovaly, že pokud by vývoj pokračoval, tak jak byl nastaven, kdy se skutečně rodilo v důsledku pravicové politiky velmi a velmi málo dětí, a my jsme měli i nadále jednu z nejnižších porodností v Evropě, tak by se poslední česká žena narodila někdy v roce 2300. To historicky není dlouhá doba.

Sociálně demokratické vlády tento trend zvrátily. Musím tady přiznat, že mě docela překvapilo, jak rychle společnost na přijímaná opatření reagovala, a jak rychle také ale bohužel reagovala na to, když se tato opatření a postoj společnosti k rodinám s dětmi, k dětem, změnila. Všichni jsme zaznamenali baby boom, který byl důsledkem propopulačních opatření sociálně demokratických vlád. Ale my jsme také už zaznamenali pokles porodnosti, který se projevil během dvou let po nástupu Topolánkovy vlády.

Jaká jsou zásadní opatření, na které rodiny čekají? Za prvé jsou to podmínky pro sladění role matky, rodiče a pracovního života. Tedy podmínky, aby nikdo, ať je to žena nebo muž, nemuseli stát před dilematem, zda bude mít děti, nebo bude pracovat. Tzn., že je potřeba, aby společnost měla dostatek systému, aby měla společnost dostatek nástrojů, jak toto sladění role matky, případně rodiče a profesní dráhy sladit. Tzn. školky, tzn. jesle, tzn. finanční podporu a další opatření.

Druhé opatření, na které jsou rodiny velmi citlivé, jsou, že dítě nesmí znamenat trest, nebo dokonce ohrožení rodičů se vstupem do chudoby. Tedy snížení životního standardu rodiny v případě, že přivede na svět dítě. O tom je dnešní návrh, aby k tomu snížení standardu nedošlo.

A dalším zásadním opatřením je – a je to politický princip – že již jednou dosažené úrovně podpory nelze – nelze o tuto jednou dosaženou úroveň podpory přijít.

Máme modely v Evropě, máme příklady. Tento princip zachovává Francie, a to velmi důsledně. Jestliže už jednou společnost dala podporu k rodičovství, tak neexistuje, aby tuto podporu následně snížila. Může přidat, ale musí držet na minimálně stejné úrovni. A Francie je jediná země v Evropě, která má dokonce populační růst. Ve Francii se rodí více dětí, než lidí umírá. Tuším vaše repliky, že je to záležitost migrace. Není. Ta čísla ukazují jasně. Propopulační politika Francie, která drží tyto principy, znamená, že je to země, která nemá problémy s tím, že by vymírala. To je zásadní. Snížení mateřského příspěvku je signál společnosti vůči lidem. A to signál velmi negativní, dá se přeložit: Nezájímáte nás, vy ani vaše děti. Je to jasné sdělení a jasná deklarace hodnotového žebříčku.

Vážené kolegyně a kolegové, já doufám, že nás nikdo z ODS nebude zkoušet dojmout řečmi o tom, jak necelé dvě miliardy přivedou zemi k bankrotu a každé narozené dítě se zadluží už při narození asi deseti tisíci, jak jsem to nedávno slyšela ve vystoupení pana Kalouska z TOP 09. Protože zhruba před necelým měsícem

jsme se dočkali návrhu, kdy pravicová většina na návrh pana senátora Kubery zde v Senátu odhlasovala snížení daně z piva. To snížení daně z piva ironií osudu znamená výpadek ve státním rozpočtu přesně stejné částky, o které se bavíme nyní ve vztahu k peněžitým dávkám v mateřství. Tenkrát proti tomu neprotestoval dokonce ani pan ministr Janota.

Kolegyně a kolegové, chcete jasnější důkaz o tom, jaké hodnoty kdo vyznává? Já říkám jasně – pro mě jsou důležitější děti a rodiny s dětmi než pivo. Na rozdíl od těch, kteří chtějí dnešní návrh zamítnout. Podporuji tedy návrh schválit návrh zákona tak, jak nám byl postoupen Poslaneckou sněmovnou. Děkuji vám.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Děkuji. Slovo má místopředseda Senátu Jiří Liška, využil práva přednosti.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Vážený pane předsedající, vážené kolegyně a kolegové. Paní kolegyně Gajdůšková mě vyprovokovala k tomu, že musím zareagovat na její argumenty, kterými se zde snažila podpořit schválení návrhu zákona.

Já nejsem přesvědčen, jako je přesvědčena ona, že blahobyť a dobré podmínky výrazně zvýší porodnost, určitě tomu tak není. Já myslím, že tady se musíme podívat do minulosti, abychom si řekli, proč se dnes rodí málo dětí, proč dnes na naši matku je – pokud se nemýlím – podle poslední statistiky 1,41 – 2 – dokonce ještě méně narozeného dítěte, když je jasné, že pro prostou reprodukci je potřeba 2,1. Kdyby to bylo tak, jak tvrdí paní kolegyně Gajdůšková, že životní úroveň a blahobyť zvyšují počty dětí, tak by se naše děti nemohly vejít do stávajících školních budov i do těch, které jsou prázdné, protože nikdy si naše společnost nežila tak dobře, jako si žije dnes. Nikdy v minulosti, co lidé lidmi existují, speciálně západoevropská společnost, nežila na tak vysoké životní úrovni.

Co je tedy tou hlavní příčinou, že děti nejsou? Já si myslím, že musíme jít až někdy do šedesátých let, do doby, kdy byla objevena a široce rozšířena hormonální antikoncepce. Tehdy začalo to tzv. plánované rodičovství, které platí až dodnes, teď nebudu hovořit o nějakém uvolnění sexuálního života, to sem myslím nepatří, ale to byl první a zásadní moment, proč se začalo rodit výrazně méně dětí.

Tím druhým důvodem bylo velmi výrazné uvolnění možnosti potratů. Myslím si, že kdybychom sečetli děti, které se nenarodily, protože matky se rozhodly pro potrat i v naší republice, statistiku neznám, možná že paní poslankyně, ale myslím si, že by to bylo určitě několik set tisíc dětí. Tak tři miliony, to jsem si ani za sedmnáct let netroufal takovéto číslo odhadnout.

Tím dalším důvodem, řekl bych velmi výrazným, byla snaha o ekonomickou emancipaci žen. Prosím, neberte to tak, že bych byl proti ekonomické emancipaci žen, ale je to jeden z důvodů, proč se rodí méně dětí, protože ženy se pochopitelně chtějí i profesně prosadit, děti omezují možnost kariérního růstu a to je také jeden z důvodů, proč rodiny mají jedno maximálně dvě děti.

Tím dalším důvodem, na kterém se určitě shodneme, je přece rozvolňování tradiční rodiny. Tradiční rodina, která byla základem – otec, matka, několik dětí, to už dnes v mnoha případech také neexistuje. A zase by mi určitě pomohla paní poslankyně, která statistiky zná, ta by určitě řekla, kolik párů žije nesezdáno a kolik párů, mj. protože je nesezdáno, nemá děti. Faktem je to, že žijeme na velmi vysoké úrovni, máme dostatek blahobytu, ale pravda je to, že děti snižují životní úroveň. Děti jsou drahé, náklady na ně jsou poměrně vysoké a řada rodin si uvědomuje, že mít více dětí než jedno znamená nejet třeba na dovolenou. Mít víc dětí než dvě je

problém, protože musíte mít velké auto, protože víc než dvě sedačky se do normálního auta nedostanou. To jsou všechno momenty, které rozhodují o tom, jestli rodiny budou mít děti nebo nebudou.

A pak si myslím, že je tady ještě jeden takový psychologický důvod, který v těch letech nebo v minulých desetiletích snížil počet narozených dětí. Je to zkrátka proto, že pro řadu lidí děti nejsou potřeba, protože dřív děti byly potřeba proto, aby se postaraly o své staré rodiče, proto rodiny měly hodně dětí, protože věděly, že až budou staří a nemohoucí, že potřebují, aby se o ně děti postaraly. Dnes tomu tak není, dnes se postará stát, stát přebírá péči o člověka, napřed vám bude k službám nebo nám bude k službám pečovatelská služba, pak se přesuneme do domu pro seniory a nakonec skončíme v hospici a děti nás možná navštíví v době, kdy budeme brát třeba důchod. Tohle přece také nebylo.

A pak se také musíme zeptat, když říkáme, proč nemáme děti, kde jsou děti. Děti jsou tam v těch zemích, kde je tradiční rodina, kde jsou nízké nebo žádné důchody. Prosím, neberte mne tak, že já jsem pro to, abychom neměli žádné důchody – ale tam, kde nejsou žádné důchody, tak zkrátka se děti musí o své rodiče postarat. Tam, kde není propracovaný sociální systém, tam všude je spousta dětí. Když se podíváte v Evropě – kde jsou děti? Děti jsou v Albánii, děti jsou v Kosovu, kde každá rodina má pět, šest, sedm, osm dětí. Děti jsou v Rumunsku, v Turecku jsou děti. Všude tam zkrátka, kde není propracovaný systém.

Takže jaké jsou důsledky vývoje za posledních, řekněme, 50 let? Určitě máme, a ženy mají, svobodu rozhodování, mohou si rozhodnout, jestli chtějí mít dítě nebo nechtějí, kolik chtějí mít dětí. Ženy jsou nezávislé. Máme vysokou životní úroveň, ale co máme – máme málo dětí. A v tom je – a tady bych se shodl v jediném s paní kolegyní Gajdůškovou – skutečně velké nebezpečí pro evropskou civilizaci, zvláště jestli budeme pokračovat v tomto trendu. Přiznám se, že nevím, jak jej zvrátit, protože si myslím, že výše mateřské nebo něco podobného nemohou zachránit.

Tady by byla nutná změna celkového přístupu k životu a nejsem přesvědčen, že se na to lidé v evropských státech chystají, na změnu životního stylu. Tak samozřejmě Evropu čeká velmi špatná budoucnost, evropskou civilizaci. My tady stále žijeme v představě, že naše civilizace je věčná. Těch, kteří byli přesvědčeni, že jejich civilizace je věčná, těch tady bylo vždycky hodně. Vzpomeňme si na naše přátele, se kterými jsme taky byli na věčné časy, a už s nimi nejsme. Vzpomeňme si na vyspělé civilizace, které z různých důvodů zanikly. Proč by nemohla zaniknout evropská civilizace v 21. století a proč by nemohla zaniknout na tom, že nemá děti, a bude vystřídána civilizací, která děti má, protože ta civilizace ví, že děti jsou tím základem a rodiny jsou vedeny k tomu, aby měly děti, ale nejsou k tomu vedeny tím, že by se jim zvyšovala mateřská.

Takže nedostatek dětí je problémem celé vyspělé Evropy. Paní kolegyně Gajdůšková argumentovala Francií. Ano, určitě má pravdu. Není to imigranty, ale je to dětmi imigrantů. V tom je ten zásadní rozdíl. Běžná francouzská klasická rodina je na tom stejně, jako jsme na tom my. Ale francouzská rodina imigrantů má dětí osm, devět nebo deset. A Francie bude jedna z prvních zemí, kde dojde k vážným změnám právě z toho důvodu, že ti klasičtí Francouzi děti nemají a rodiny imigrantů děti mají.

Já jsem přesvědčen – a opakuji to potřetí, že v blahobytu to není. Protože kdyby to tak bylo, tak dneska máme čtyři děti na jednu rodinu, protože bychom je uživil. Když se děti uživily před 150 – 200 lety na bramborách a kozím mléku, tak určitě by se uživily i dneska. Zkrátka my děti nechceme ve velkém množství, protože nám komplikují život, a v mnoha případech je ani nepotřebujeme. A pokud se toto

nezmění, tak jestli přidáme na porodném pět nebo deset tisíc, jestli přidáme na mateřské nebo na rodičovské, tak se vůbec nic nezmění. To není směr, kterým bychom měli jít, měli bychom jít jinou cestou. Přiznám se, že nevím jakou, ale ve výši mateřské řešení problému, o kterém zde hovořila kolegyně Gajdůšková, určitě není. Děkuji.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Děkuji vám, pane senátore. Teď má slovo paní senátorka Palečková.

Senátorka Alena Palečková: Vážený pane předsedající, paní poslankyně, kolegyně a kolegové, dovoluji mi, abych se na celou problematiku podívala trošičku z jiného úhlu než můj předřečník.

Na začátku jenom několik poznámek. Samozřejmě, že toto je oblast, které časté změny nesvědčí a ty změny přicházely právě v posledních letech téměř každý rok. Také je pravda, že původně vyšší dávku se snažit snížit je vždycky velký problém, přestože to snížení nemusí znamenat podstatný úbytek finančních prostředků.

Také chápu, že se někdo pozastavuje nad tím, proč z toho tzv. balíčku zůstala jen mateřská. Není to tak úplně pravda, zůstaly snížené platy zákonodárců a dnes právě Ústavní soud také potvrdil, že zůstávají i snížené platy soudců, protože nevyhověl jejich návrhu na zrušení toho ustanovení.

Možná je to také proto, že matky nemají odbory a nedokážou si tedy vydupat na slabém premiérovi a levicové Poslanecké sněmovně úlevy.

Chtěla bych opravit to, co tady bylo řečeno paní místopředsedkyní za doby socialistických vlád, podpora rodiny. Ze všech těch změn vývoje mateřské vyplývá zcela jasně, že jediná novela za dobu socialistické vlády byla provedena v roce 2003, platnost od 1. 1. 2004 a rozhodně neznamenala žádné výrazné navýšení mateřské.

Většinou tady za tímto pulťkem říkám svoje názory a nepomáhám si nějakými příklady ze života nebo dokonce z vlastního života, ale tentokrát přece jen trošku toto poruším. Nejprve bych tady chtěla ukázat – bylo tady také mluveno o Evropské unii, jako příklad byla dávána Francie, nicméně já tady mám výtah z toho, jak je mateřská řešena v některých zemích Evropské unie. A z toho zcela jasně vyplývá, že u nás ta podpora i co se týče délky mateřské i rodičovské dovolené, té zejména, je extrémní.

Belgie: mateřská dovolená sedm týdnů před stanovených datem porodu a devět týdnů po porodu. Rodičovská dovolená tři měsíce a dávka je zastropována.

Dánsko: šest týdnů před porodem, 12 týdnů po porodu. Rodičovská dovolená 26 týdnů.

Spolková republika Německo: šest týdnů před porodem a 12 týdnů po porodu, mateřská.

Francie: první a druhé dítě šest týdnů před porodem, 10 týdnů po porodu.

Norsko: to se vymyká z celé této oblasti, není to členský stát Evropské unie a ten stát je samozřejmě bohatý, jak jsme i měli možnost se tam přesvědčit při výjezdu našeho výboru. Zdroje těžby ropy částečně umožňují placení těchto částek a zároveň úspory i do budoucna. Mateřská dovolená je tam tedy 42 týdnů, ovšem rodičovská dovolená jenom 70 dní placená a zbytek neplacená.

Mám tady ještě Lucembursko, Holandsko. Oba státy, nebudeme si zapírat, že jsou mnohem bohatší než Česká republika. Osm týdnů před porodem, osm týdnů po porodu, příspěvek v mateřství, sto procent mzdy ovšem pobírají matky. O rodičovské dovolené tady není řečeno nic, pravděpodobně není.

Mohla bych takto pokračovat dál. Samozřejmě, že bohaté státy mají mateřskou vyšší, než máme my, ale to je samozřejmě viz major, s tím nic neuděláme, dokud se nezvýší ekonomika a vůbec ekonomická situace celé republiky.

A teď teda k mé zkušenosti, která doslova a do písmene kopíruje to, co dneska jsem měla možnost si najít v novinách Dnes, kde se ptali několika matek na jejich představu o jejich zabezpečení v rodičovství. Já sama mám dvě dcery a obě mají dvě děti, a znám i spoustu jejich kamarádek, kolegyň a spolužaček v podobné situaci. Jejich problém nespočívá v tom, jestli mateřská je o tisícovku nižší nebo vyšší. Vzhledem k tomu, že se většinou jedná minimálně o středoškolačky, jejich snaha je, aby mohly sladit roli mateřskou a roli profesní. Obě mé dcery po druhém dítěti nastoupily na zkrácený úvazek, měly to štěstí, že jejich zaměstnavatelé jim to umožnili, v jednom případě dokonce zaměstnavatel je velmi vstřícný na naše poměry a umožňuje zkrácený pracovní úvazek i více méně pružnou pracovní dobu, v některých případech tzv. home office, čili práci z domova. A to je přesně to, po čem ženy i v této anketě hovoří. Není to proto, že by chtěly v roce nebo ve dvou děti někam odložit a nestarat se o ně. Ale jde o to, že by chtěly opravdu ty dvě role sladit a zastávat obě tyto své role. Děti v rodinách, pokud mám zkušenosti, nijak netrpí, od dvou let dokonce rády na kratší dobu jsou ve společnosti babiček, tet i dětí ve stejném věku a matkám to umožňuje, aby navázaly na svoji pracovní kariéru před nástupem mateřství.

Vzhledem k tomu, že dneska děti se rodí matkám ve vyšším věku, tak zpravidla matky nějakou svoji profesní dráhu musí přerušit a je jenom logické, že se k ní chtějí nějakým způsobem vrátit. A tady vzhledem k tomu, že v Senátu je skutečně nás žen podstatná menšina, bych chtěla apelovat zejména na mužskou část jak v Senátu, tak vůbec společnosti. Žena, která se vrátí z mateřské dovolené nebo z rodičovské dovolené a má doma děti, se tím nestává méněcennou, naopak získá velmi značné organizační schopnosti, protože rodina to vyžaduje, a nevyužit toho je pro společnost škodlivé. Tak bych poprosila, protože i ze zkušeností, které jsem se dozvěděla, vím, že po návratu z mateřské nebo rodičovské dovolené nastávají problémy, protože ženy zpravidla pak jsou potlačovány v kariérním postupu, předbíhají je mladší muži, které třeba před mateřskou tyto ženy zaučovaly, které jim předávaly své zkušenosti, a nyní přijdou jako jejich podřízené a nemají možnost svoji profesní dráhu normálním způsobem absolvovat.

I ze zkušeností z jiných evropských zemí prostě zkrácené úvazky a pružná pracovní doba jsou jednoznačně tím motivem a tím zařízením, které umožní ženám sladit rodičovskou a profesní roli. A myslím si, že tímto směrem by se měly ubírat naše úvahy, naše legislativa, abychom i podnikům umožnili, aby tyto věci dělaly.

Myslím si, že další věci, o kterých jsem se nestačila zmínit konkrétně k tomu, co dnes projednáváme, tady ještě zazní, a tak pro tuto chvíli končím. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Děkuji vám, paní senátorko. Slovo má paní senátorka Božena Sekaninová.

Senátorka Božena Sekaninová: Vážený pane místopředsedo, vážené senátorky, vážení senátoři. Již řadu měsíců se slova ekonomická krize stala nedílnou součástí našeho slovníku. Proto bylo, a stále je, nutné hledat možná zvýšení příjmů a snížení výdajů státního rozpočtu.

Schválená úsporná opatření, která zasahují do gesce ministerstva práce a sociálních věcí, se bezprostředně dotýkají každého občana této republiky, a proto je vnímám jako jedny z nejcitlivějších.

Dovolte mi však jednoduchý příměr. Pokud se běžná rodina ocitne v nepříznivé ekonomické či sociální situaci, začne šetřit. Předpokládám, že tuto situaci zažil v určité životní etapě každý z nás. Vzpomeňme si, v jakých oblastech jsme nejdříve omezili rodinné výdaje. Troufám si tvrdit, že naše děti úsporná opatření pocítily jen nepatrně nebo vůbec. A my tu dnes stojíme před obdobným rozhodnutím, v jakých oblastech je třeba snížit výdaje státního rozpočtu. Jsou pro náš stát uspořené prostředky na peněžité pomoci v mateřství a vyrovnávacím příspěvku v mateřství a těhotenství tak významné a zásadní? Opravdu chceme šetřit na dětech? Osobně považuji za mnohem významnější vytvoření důstojných podmínek pro rodiny s dětmi, jejich adekvátní výchovu a vzdělávání.

Na dokreslení současné situace bych vás ráda seznámila se dvěma konkrétními čísly z mého regionu. V závěru minulého kalendářního roku tu v rámci komunitního plánování byla provedena analýza poskytovatelů sociálních služeb. Jedním z překvapivých zjištění této analýzy je skutečnost, že mezi chybějícími sociálními službami jsou nejčastěji uváděny služby pro rodiny či matky s dětmi, konkrétně azylové bydlení, případně ekonomicky dostupné sociální byty. Zhruba ve stejném období byl renomovanou agenturou proveden sociologický průzkum zaměřený na sociální oblast. I jeho výsledky dokladují, že veřejnost nevnímá jako dostatečnou podporu rodin s dětmi ze strany obcí i státu. Mezi chybějícími či nedostatečnými službami byly na pátém místě četnosti uváděny služby pro osamělé rodiče s dětmi v krizi, na dvanáctém místě pak specifické programy pro mladé rodiny s dětmi.

Závěrem stanovisko klubu. Klub sociální demokracie podpoří návrh schválit, tak jak byl postoupen Poslaneckou sněmovnou, to znamená, podpoříme rodičovství. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Děkuji, paní senátorko. Do zápisu konstatuji dodatečně, že se z této schůze omlouvá také senátor Jiří Dienstbier. A nyní má slovo paní senátorka Soňa Paukrtová, má přednost, prosím.

Senátorka Soňa Paukrtová: Pane předsedající, paní poslankyně, dámy a pánové. Zákon, který dnes projednáváme, je jistě mimořádně citlivý. Na druhou stranu bych ráda řekla několik skutečností. Naváží na své dvě předřečnice v tom smyslu, jakým způsobem lze podporovat rodiny s malými dětmi.

Pocházím z regionu Jablonce nad Nisou, který získal v loňském roce státní ocenění jako obec přátelská rodině. Azylové bydlení pro osamělé rodiče s dítětem tam podporuje zastupitelstvo od roku 1995 a máme celou řadu programů na podporu rodin s dětmi. Město to činí bez ohledu na to, jaká je výše mateřského příspěvku. Myslím si, že se chováme velmi vstřícně a programy jsou maminkami mimořádně oceňované.

Na druhou stranu nutno říci, že dneska projednáváme další z návrhů tzv. – já tomu říkám ad hoc přijímaných zákonů. Jestliže v době, kdy se přijímal Janotův balíček, nebylo zřejmé, že výše mateřské likviduje maminky malých dětí, rodiny s malými dětmi, pak samozřejmě Poslanecká sněmovna ho neměla přijímat. Ona však přijala nejen Janotův balíček, ale také státní rozpočet, poměrně velkou většinou hlasů. A hned vzápětí přijímaným ad hoc zákonem to ruší.

Já bych ráda řekla, že tady stále ještě nikdo neodpověděl na otázku, kde se vezme ten výpadek, byť uznávám, že z hlediska státního rozpočtu nevelký, to je jedna věc, a druhá věc, z jakého důvodu jsou tímto nesystémovým způsobem neustále měněna ustanovení, která jsou z hlediska zúřadování poměrně komplikovaná. Česká správa sociálního zabezpečení bude muset vyvinout značné úsilí na to, aby měla provést restrikcí pro rok 2010, teď tu restrikcí napravovat, já si myslím, že takto se pracovat nedá.

Souhlasím s tím, že podpora rodin s dětmi je mimořádně významnou záležitostí a velmi bych se přimlouvala, aby matky malých dětí měly šanci bez nějakých větších problémů si nalézt zaměstnání, aby mohly pracovat na pružnou pracovní dobu. A docela si myslím, že podnikatelé, kteří by jim toto umožnili, by mohli být za to i daňově zvýhodněni. V tuto chvíli se tak neděje a na druhou stranu říkáme, že zvýšíme – nebo zamezíme restrikcí peněžitých dávek v mateřství. Já s tím nesouhlasím. Považuji to za ad hoc zákon a většina klubu TOP 09 tento zákon nepodpoří. Podpoří jeho zamítnutí. Děkuji vám za pozornost.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Děkuji. Teď se o slovo přihlásila paní navrhovatelka. Já se domnívám, že je v situaci jakoby ministra jako navrhovatele a že může mluvit s přednostním právem. Nejsou žádné námítky, takže prosím.

Poslankyně Michaela Šojdrová: Děkuji. Já bych krátce zareagovala na svoji předřečnici, která se ptala a řekla, že tady nikdo neřekl, kde se vezme výpadek. A že to byl ad hoc zákon. Celý ten balíček zákonů je souhrn zákonů ad hoc, protože mění na jeden rok situaci mnoha subjektů. Já bych tady zdůraznila, že rodina není podnik, který může propustit na jeden rok několik zaměstnanců. Bohužel, čili pokud měníme finanční podmínky rodiny, tak bychom měli velmi bedlivě zvažovat, jaký důsledek to pro tu rodinu bude mít. Čili upozornění – ta výhrada vůči ad hoc zákonu – je výhrada vůči celému balíku těchto opatření.

Pokud se týká toho, kde se na to vezme, součástí zákona – a my jsme ho schválili – bylo zvýšení daně z přidané hodnoty také na potraviny. Cožpak to nejsou právě rodiny, které jsou tím nejstabilnějším odběratelem tohoto spotřebního zboží, které v podstatě zaplatí nakonec to, co jim stát umožňuje čerpat na peněžitě pomoci v mateřství.

Já bych ještě zdůraznila jednu věc, když se bavíme o rodinách, a děkuji za tu diskusi, která je zejména věcná od všech kolegyň, které předcházely, i pana místopředsedy Senátu. Jde o to, že se bavíme o peněžitě pomoci v mateřství u maminek, které pracovaly. To není žádná sociální dávka. My se nebavíme o žádné sociálně potřebné skupině. My se bavíme o maminkách, které zajišťují budoucnost této země a které pracovaly, které přispívaly do fondu nemocenského pojištění. To je velký rozdíl proti jiným položkám sociálních dávek. Takto jsem jenom chtěla krátce zareagovat.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Děkuji vám, paní poslankyně. Nyní promluví pan senátor Čáslava.

Senátor Pavel Čáslava: Dámy a pánové, já si dovoluji vystoupit teď jako senátor, protože jsem nechtěl zpravodajskou zprávu zatěžovat svými subjektivními názory na tuto záležitost. Bylo tady řečeno, že si dnes volíme, vybíráme, ve které oblasti budeme šetřit. Já tomu nerozumím. Myslím si, že už jsme si vybrali. Že si vybrala Poslanecká sněmovna, když odsouhlasila Janotův balíček. Myslím si, že

jsme si vybrali my, když jsme tady téměř všichni odsouhlasili Janotův balíček také. Nerozumím tomu. Mohli bychom dlouze diskutovat, proč zrovna tato sociálně citlivá dávka nedávka, jestliže chci navázat na paní předřečnici, byla zařazena do Janotova balíčku. Zda zvolená redukce nebyla příliš příkrá. Popřípadě redukce této dávky nebyly hledány úspory na jiném místě mandatorních výdajů. Já bych se k tomu klonil určitě také.

Přestože redukce mateřské pouze napravuje exces z roku 2009 a blíží se k rozumnému nastavení roku 2008, já sám za sebe nejsem ze samotného faktu snižování této dávky nijak nadšen. Myslím – a celá řada mých kolegů z klubu ODS rovněž, že redukce této dávky nebyla vládou dobře zvolena. Ale jsme v takové paradoxní situaci – já tedy jsem v takové situaci, kdy mám hájit návrh vlády, která není moje vláda. A co víc. Mám hájit řešení, které připravila v gesci – jak správně řekla paní senátorka Sekaninová – v gesci ministerstva práce a sociálních věcí, které vede nominant ČSSD. Já mám hájit takto připravenou dávku? To je opravdu zvláštní situace.

Myslím, že ten, kdo připravoval konstrukci této restrikce mateřské do Janotova balíčku na ministerstvu práce a sociálních věcí, se teď tiše směje, komu že zůstal ten Černý Petr v ruce. Avšak přesto, poté, co jsem nedávno hlasoval pro zákon, Janotův balíček, kterým se mění některé zákony v souvislosti se státním rozpočtem, nemohu jinak, než konzistentně hlasovat pro zamítnutí tohoto a dalších zákonů, které Janotův balíček tiše demontují. Jinými slovy. Nevím, jak bych to udělal se svým svědomím, abych nejdříve předstíral politickou odpovědnost při schvalování zákona snižujícího schodek, a následně demonstroval sociální citlivost při jeho anulování. Děkuji.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Děkuji, pane senátore. Slovo má senátor Rostislav Slavotínek.

Senátor Rostislav Slavotínek: Dobré dopoledne, vážený pane předsedající, vážená paní poslankyně, kolegyně a kolegové, dovoluji mi také několik slov k danému tématu. Nikdo nezpochybnuje fakt, že rodina je samostatnou sociální a ekonomickou jednotkou, která má ve společnosti nezastupitelnou funkci. Rozhodování rodiny ve všech oblastech, tedy i v případě úvah o počtu dětí, souvisí samozřejmě s ekonomickou situací této jednotky. Všechny politické strany u nás se k rodině nějakým způsobem hlásí. Dokonce i ty, které podporují adopci dětí registrovaným partnerům stejného pohlaví.

Více či méně všichni připouštíme, že bez klasických rodin, to znamená rodin, kde maminka je žena a tatínek muž, čili i v těchto klasických rodinách nemá český národ budoucnost, pokud se ta situace nezmění. Ve svých programech to všechny politické strany zmiňují. Ale co opravdu dělá naše společnost pro to, aby rodina nezanikla, aby rodiny měly odvahu mít děti?

Před týdnem zde probíhala velmi emotivní diskuse v souvislosti s návrhem dluhopisových programů. Mnoho řečníků se zamýšlelo nad tím, jak moc zadlužujeme naše děti, vnoučata, pravnoučata, dokonce ještě i jejich děti. Ale nezhoršujeme tu budoucí situaci ještě více tím, že dnes zhoršujeme ekonomickou situaci rodin s dětmi?

Nejde jen o přechodné ustanovení pro rok 2010, jde o to, co rodinám sdělujeme. Rodiny ve svých úvahách o své ekonomické budoucnosti určitě zaregistrují, že řeči o podpoře rodin nikdo ve skutečnosti nebere vážně, že v mnoha případech jde jen o proklamace, a když konečně dojde k nějakému zvýšení podpory rodin a vzápětí se státní finance dostávají do úzkých, sáhne se po těchto podle

některých názorů nepatřičných výhodách rodin s dětmi. Naše společnost nesporně dluží rodinám s dětmi. Rodiny s dětmi mají dodat na trh potřebnou pracovní sílu a vychovat lidský kapitál, ale nikdo se nezabývá tím, jaké náklady rodina má. Stát je daňově téměř vůbec nezohledňuje. Současná daňová sleva na dítě 10 860 korun je nízká a neodpovídá nákladům. Přesto je chápána jako forma zvýhodnění rodin. Pro jakoukoli společnost děti znamenají investici do růstu domácí ekonomiky, znamenají investici do budoucích příjmů sociálního a důchodového systému a do daňových výnosů státu.

V České republice se narodilo za posledních 17 let do roku 2008 o jeden milion méně dětí, než odpovídá prosté reprodukci. Tento jeden milion dětí představuje podle odborných studií dluh na lidském kapitálu až tři a půl bilionů korun. Toto je vnitřní dluh, který naše společnost v lidském kapitálu má. Toto číslo můžeme porovnávat s uváděným státním dluhem ve výši asi třetiny tohoto velkého čísla. Uvádí se, že pokud se nezmění tento trend, nastane pokles budoucích příjmů státního rozpočtu o cca 29 miliard korun na dani z příjmů fyzických osob a téměř 56 miliard korun na odvodech do systémů důchodového zabezpečení každý rok. V tom nejsou zahrnuty další ztráty na spotřebních daních a na zdravotním pojištění.

V těchto srovnáních naše debata o 1,7 nebo 1,9 miliard je nicotná. Určitě nestojí za ztrátu důvěry mladých rodin s dětmi, které počítaly s tím, že snaha o jejich ekonomické zrovnoprávnění, vůbec ne o zvýhodnění, je myšlena společností vážně. Je jasné, že pouze vyšší mateřské dávky tento problém nevyřeší, může to být ale jeden z argumentů pro manžele, kteří se rozhodují, zda mít nebo nemít další děti. Nejen z tohoto důvodu navrhuji, a podpořím návrh zákona schválit ve znění schváleném Poslaneckou sněmovnou. Pokud návrh zákona postoupí do podrobné rozpravy, předložím pozměňovací návrh, který řeší problém přechodných ustanovení, jak na něj náš legislativní odbor a ve své informaci i pan zpravodaj upozornil. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Děkuji, pane senátore. Nyní má slovo pan senátor Kubera.

Senátor Jaroslav Kubera: Vážený pane místopředsedo, vážená paní poslankyně, vážené kolegyně a kolegové, naopak si myslím, že dnešní jednání je mnohem vážnější, než jen o tom, zda maminky dostanou větší či menší mateřskou. Je to spor o to, o čem tato společnost je, který názor tady zvítězí. Začnu z jiného soudku. Možná jste před týdnem zaregistrovali, že Výzkumný ústav pedagogický vymyslel úžasnou věc, že děti by chodily do školky už od dvou let. Velmi často se odvoláváme na odborníky, kterým máme naslouchat a odborníci, kteří se k tomuto návrhu vyjadřovali, všichni řekli, že je to neskutečná hloupost, nesmysl, ale přesto se vedly debaty. Dokonce i maminky to uvítaly, učitelky prvních tříd základních škol by velmi uvítaly, kdyby už někdo vyškolil děti od dvou let, aby je do prvních tříd dostaly už vyškolené. Jeden psycholog říkal, že je naprostý nesmysl, co často říkáme, aby se dítě naučilo žít v kolektivu. To je z jiné doby, a dvouleté dítě vůbec nemá potřebu komunikovat s dvouletými dětmi ve školce, protože je pro to, aby komunikovalo se svou rodinou.

Nemám rád balíčky, ale jestliže jsme jak Poslanecká sněmovna, tak Senát došli ke shodě a schválili jsme balíček, který byl obrovským kompromisem, ale postupem času v balíčku zůstaly jen daně a ostatní bylo rozstříleno ze všech stran, tak takto dále postupovat nemůžeme.

Paní poslankyně Šojdrová mluvila o tom, že kdybychom zdanili bohaté, měli bychom na to. Vtip je v tom, že už jsme to neexistující zdanění bohatých čtyřikrát rozdělili, pětkrát jsme už rozdělili dividendy z ČEZu, když sis projdete, co všechno jsme už rozdali. Holčičku, kterou mám na fotografii, určitě neznáte, je to vnučka našeho milého senátního řidiče pana Kučery, je maličká, je moc hezká. Ukazují ji proto, aby se mohla stát Miss ČR a něčím takovým, pak by měla vystaráno, ale ona se narodila s dluhem už 112 tisíc, a zítra to možná už bude 115 tisíc, a pozítří 120 tisíc. Kdo chce její mamince co dávat? Před týdnem jsme schválili další dluhopisy na 200 miliard korun. Co tady rozdělujeme? Tady jen tvrdíme, že někomu něco rozdělujeme.

Pokud jde o podporu rodiny, již jsem to tady říkal, ale setkal se to s odporem, ale teď si mohu pomoci názorem pana senátora Slavotínka, že rodiny mají dodat na trh pracovní sílu. Je to stejně zruďná věta, jakože pečujeme o rozvoj lidských zdrojů. To je přece strašné. Výsledek bude ten, že baby boxy, které mají dvě strany, maminky tam odloží dítě, když se jim nehodí a my ho převezmeme, budou se tam dávat děti z porodnice z druhé strany, a tam je odebere státní instituce, která z nich vychová řádného pracujícího socialistického člověka. Primární alespoň pro mě je, že si rodina pořídí dítě, protože ho chce a příliš se nestará o to, jak vysoká bude mateřská a porodné. Je to jejich dítě, není to státní dítě, byť by si někteří přáli, aby co nejdříve dítě uchopili a dali ho do nějakého kolektivu, aby s ním mohli pracovat a aby to byl v budoucnu člověk na nich závislý, který je bude pořád volit, protože mu budou slibovat neexistující peníze. Každý, kdo pro to bude hlasovat, je podvodník, protože se chová stejně jako organizace, které půjčí peníze s padesátiprocentním úrokem lidem, které potom dostanou do potíží. Výhoda je, že k tomu může dojít třeba za dvacet, třicet nebo čtyřicet let, takže se o tom snadno hlasuje.

Mám radost, že už se vrátil pan senátor Štěch, někde asi nutně byl, ale teď řeknu návrh, kdybychom chtěli vyhovět maminkám. Pokud by poslanci nepřehlasovali veto prezidenta s tzv. benefity a udělali jsme gesto, že místo benefitů výtěžek daně půjde právě na tento účel, pak bych byl ochoten se o tom bavit, ale mám jisté pochybnosti, že by tomu tak mohlo být.

Pokud jde o snížení daně z piva, není to tak. Daň nebyla předmětem balíčku, byl to samostatný zákon, nic nesnižoval, jen ponechával původní stav. Jak jste si všimli, v České republice každá desátá restaurace krachuje. Není tam jen majitel, ale jsou tam také zaměstnanci a obsluhující. Obsluhující, když hospoda zkrachuje, přijdou o práci a také třeba mají doma malé děti. Má to vždycky trochu širší souvislosti.

Podívejte se každý doma na své fotografie z doby, kdy jste se narodili a pak zpytujte, co z vás vyrostlo. Z dívky může vyrůst leccos, typově třeba paní senátorka Gajdůšková, nebo miss ČR. Sebekriticky jsem se podíval i na svou fotografii, i na fotografii Mirka Topolánka, Jiřího Paroubka a dalších osobností našeho veřejného života. Budete se divit, všichni to byli roztomilí kloučkové a roztomilé holčičky.

Takže z mé strany jsem poslední, kdo by nepřál maminkám. Mimochodem, v Brazílii je porodnost asi 3,25, s čímž se chlubil, a já jsem říkal, a co budete dělat, až všechny tyto děti půjdou do důchodu? Ono to má druhý aspekt. Čím víc se rodí dětí, a vzpomeňte na všechny populační vlny, k čemu vedly. Jednou byl nedostatek školek, ať to byly Husákovy děti, které teď rodí.

Teď mimochodem už jsme někde jinde. Budeme stavět školky, ale počet dětí od příštího roku bude klesat, a zbudou nám. Teď máme velký problém, co se základními školami, které za velké peníze zateplujeme, a zřejmě nebudeme schopni

je udržet všechny v provozu, než přijde nějaká další vlna populistická, kdy někdo něco slíbí.

Podle mého názoru dítě je svých rodičů. Rodiče jsou ti, kteří se rozhodují o tom, jestli budou nebo nebudou mít děti, a nám by mělo jenom záležet na tom, aby populace byla co nejkvalitnější, aby ten motiv nebyl mít děti proto, že z toho jsou nějaké peníze, protože potom to většinou úplně nedopadá dobře, a my potřebujeme, jak tady bylo řečeno, že mají rodiny dodat na trh pracovní síly, a ne dlouhodobě nezaměstnané. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji panu kolegovi Kuberovi a prosím pana senátora Lebedu. Prosím, máte slovo.

Senátor Pavel Lebeda: Děkuji za slovo. Vážený pane místopředsedající, vážené kolegyně, vážení kolegové, pan místopředseda Liška nám tady téměř taxativně vypočítal všechny důvody, proč se u nás rodí tak málo dětí, proč je ten populační vývoj u nás tak nepříznivý. Počínaje potraty a hormonálními kontraceptivy až po ekonomickou emancipaci žen. Když už je těch důvodů tolik, tak proč bychom nepřidali další, tj. snížení podpory v mateřství. To už se ztratí.

Tak jako kolegyně Palečková, i já jsem hovořil s mladými maminkami a na rozdíl od ní mne ty maminky ujistily, že to snížení podpory vnímají jako významné. Mnohá mladá manželství hospodaří, řekněme si upřímně, na hraně, a zejména když je ta žena na mateřské dovolené, pak je ten rozpočet napjatý. Jestliže v této situaci dojde ke snížení podpory v mateřství, pak to rodiny vnímají jako významné narušení té křehké rovnováhy, i když jde o jednu – dvě tisícovky.

Zdanění těch nejvyšších příjmových skupin u nás je jedno z nejnižších v Evropě, ale tyt nejvyšší finanční a podnikatelské skupiny mají dost sil, mají konec konců i své politické křídlo, takže mají docela dobrou možnost vyššímu zdanění zabránit. Maminky takové páky nemají.

Je tady také významná nechuť zvyšovat příjmovou stránku rozpočtu, např. vyšším zdaněním cigaret, alkoholu, hazardu. Lobbyisté těchto odvětví jsou velice úspěšní. O zdanění piva už tady bylo hovořeno.

Závěrem bych chtěl říci. Vy, kteří jste tady tak křečovitě a dost krkolomně zdůvodňovali, proč maminkám podporu v mateřství snížíme, řekněte jim to. Běžte se jim podívat do očí.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji, pane kolego, a s právem přednostním pan místopředseda Pithart.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Vážený pane předsedající, vážené paní kolegyně, páni kolegové, jestli se nemýlím, tak já budu mluvit úplně o něčem jiném. Dobře jsem poslouchal kolegu místopředsedu Lišku. Pro tuto chvíli připustím, že měl ve všem pravdu. Že ten pokles populace má řadu jiných a možná závažnějších příčin, než je podpora v mateřství. Jiří Liška to vidí tak skepticky, že to možná opravdu znamená konec evropské role v roli vůdce této planety, a já to připouštím, já už si to delší dobu myslím.

Možná, že toto opatření jako sociální inženýrství, a to je pojem, který se používá veskrze v negativním smyslu, opravdu nepovede k tomu růstu populace. Ale pro mne, abych pro tento návrh hlasoval, naprosto stačí, že rodiny s dětmi jsou penalizovány a že to je nespravedlivé. A že to není fér. A i kdyby to, co dejme tomu

odhlasujeme, vůbec nemělo ten kýžený efekt, tak přece to, že napravujeme, zmírňujeme nějakou křivdu nebo nespravedlnost, to přece není málo.

A jestliže opravdu tedy hledíme vstříc konci civilizace evropské, kde je psáno, že ten konec by nemohl být slušný, velkorysý a spravedlivý.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji, pane kolego, a prosím paní senátorku Bayerovou.

Senátorka Marta Bayerová: Děkuji. Vážený pane předsedající, vážená paní předkladatelko, vážené kolegyně, kolegové. Návrh skupiny poslanců, zastoupených paní Michaelou Šojdrou a Ludvíkem Hovorkou, je mi velmi blízký a srozumitelný. Za 6 let společné práce v Poslanecké sněmovně vím, že jejich návrh zákona je veden především jejich sociálním cítěním a snahou pomáhat mladým rodinám.

Dost často v poslední době čelím otázkám, co jsme se ve sněmovně a Parlamentu zbláznili a připravujeme mladé maminky o více než pětinu mateřského příspěvku a o kolik že jsme si snížili my zákonodárci své platy. Odpovídám, že sice zástupci naší strany tento návrh nepodpořili, ale je to bez toho marné. Politikům z Prahy lidé nic neodpustí.

Ale ono je to opravdu podle mě nefér, trestat za krizi maminky s dětmi. Žádné jiné sociální skupině onen balíček nesnižuje příjmy o 20 %, ani o 15, ani o 10 a ani o 5. Není to omluvitelné.

Pan senátor Liška zde jmenoval důvody, proč se u nás nerodí víc dětí. Je vidět, že na jeho řeč se tady odvolávalo vás víc, asi nám zasadil nějakého brouka do hlavy, a měli bychom si na toto téma vážněji podebatovat někdy jindy. Ale já jsem přesvědčena, že mateřský příspěvek, resp. jeho výše, je určitou jistotou finančního zajištění rodiny při rozhodování, zda dítě mít, nebo skutečně, jak říkal kolega Liška, využít jiných možností a dítě vůbec neprodit.

Troufnu si vám připomenout moji osobní zkušenost. V roce 1989 se mi narodil mladší syn Jiří. Šla jsem na mateřskou dovolenou coby profesorka na střední škole. Manžel, který tenkrát pracoval v JZD, přišel o práci. Bohužel finanční příspěvek ani tehdy nám nestačil k zabezpečení čtyřčlenné rodiny, protože jsem měla staršího syna, a maminku, kterou jsem měla v důchodu a kterou dochovávám. V pondělí měla 88 let. Musela jsem mateřskou přerušit, jít do práce. Také to nebylo asi správné rozhodnutí.

Shodou okolností jsem v našem výboru vystupovala na posledním zasedání jako zpravodajka k vládnímu dokumentu Strategický rámec udržitelného rozvoje České republiky. Tento dokument se mi velice líbil. Stanoví v různých oblastech cíle, kterých potřebujeme dosáhnout, abychom i v roce 2030 zajistili našim potomkům prosperující zemi. Na několika místech tohoto dokumentu se píše, že to nepůjde bez podpory mladých rodin, bez podpory v mateřství. Tomu každý z nás rozumí. Uznávám, dokument také obsahuje potřebu snižování naší zadluženosti, pokud možno vyrovnaného státního rozpočtu a snížení dluhu veřejných financí.

Jsme ale v situaci, kdy je náš veřejný dluh zhruba 1 317 miliard korun a snížením mateřské ušetříme zhruba 1,5 miliardy korun.

Je to trošku výsměch pro logické počítání. V této zemi stavíme předražené dálnice, máme drahou státní správu, jsme proslaveni mírou korupce a rozkrádání státního majetku. Prohráváme v arbitrážích miliardy korun, umíme prodávat byty OKD soukromé firmě o mnoho miliard levněji než je jejich tržní cena a také umíme bohužel připravit maminky o dvacet procent jejich podpory v mateřství. Za těchto podmínek nemůžeme zajistit udržitelný rozvoj naší země a obávám se, že ani

dlouhodobý sociální smír. Proto budu hlasovat pro přijetí navrhovaného zákona vracející mateřský příspěvek na úroveň roku 2009. Děkuji vám za pozornost.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji, paní kolegyně, a pan kolega místopředseda Štěch má teď slovo s přednostním právem.

Místopředseda Senátu Milan Štěch: Děkuji. Pane místopředsedo, vážené kolegyně, vážení kolegové. Několik poznámek k tomuto tématu. My jsme se bohužel opět při tomto poměrně strohém návrhu zákona dostali do velké šíře problematiky zejména související se stavem veřejných rozpočtů. Já bych ale nejdřív reagoval postupně, jak šla diskuse na to, co se tady snažil rozebrat ve svém vystoupení pan místopředseda Liška. Samozřejmě taková úvaha je běžná, je možná, je v ní celá řada názorů a východisek nebo stanovisek, ve kterých se asi shodneme. Ale já se domnívám, že není možné, když se nám to hodí, porovnávat současné postavení rodiny s postavením rodiny před mnoha lety nebo s postavením rodiny v jiné části světa, kde je úplně jiná životní úroveň, že prostě musíme situaci analyzovat u nás. Myslím si, že všechna porovnání historická a teritoriální, jsou velmi nepřesná, a dokonce i někdy zavádějící, protože já si myslím, že jediné nebo hlavní porovnání, které musí být, musí být porovnání jak si na tom při dnešním stylu života, očekávané nebo chtěné životní úrovni, která je nějakým standardem, jak si stojí na jedné straně rodina bezdětná, kde manželé, kteří nemají děti, vydělávají a peníze nějak užívají, mají podle toho životní úroveň a jak si stojí rodina, která má také dva živitele, kteří vydělávají, a má tedy dvě, tři či čtyři děti. Pokud jsme ochotni se zabývat tím, že rozdíl je tam markantní, tak potom máme šanci se bavit o tom, jak velká solidarita těch bezdětných rodin a ostatních i třeba vydělávajících osob, které už mají děti mimo rodinu, jaká solidarita má být.

Já si myslím, že pokud chceme nějak v této oblasti, to znamená ekonomické nastavit dlouhodobé spravedlivější podmínky, že bychom se tímto měli zabývat a nebránit se diskusi promítnout počet narozených a vychovaných dětí do systému důchodového zabezpečení do budoucna. I tam si myslím, že by to mělo určitou logiku. Stručně řečeno, až jednou zestárneme, nebo ti, co už zestárli, všichni potřebují a potřebujeme prostě děti. Takže já se řídím touto úvahou a považuji ji z ekonomických kategorií za nejdůležitější. Jinak dávám za pravdu, že je celá řada jiných věcí, na základě kterých se lidé rozhodují, kolik budou mít dětí a kdy je budou mít. Je to dané pracovními příležitostmi, je to dané hodnotovou orientací a prostě těmi věcmi, které moderní společnost přináší.

Tady bylo hodně hovořeno o tom, jak vlastně tímto krokem, když vrátíme mateřskou a placení ošetřování člena rodiny na úroveň, která byla před 1. lednem letošního roku, jak zase zhoršíme veřejné finance. A vůbec diskuse o veřejných financích se mi zdá, že je docela řekl bych neadekvátní, že je dokonce až nicotná, když se podíváte na naprosto zásadní dopady do finančního sektoru, do rozpočtu rodin a zejména do státního rozpočtu z pohledu toho, co se v současné době děje.

Světová finanční krize – způsobily tu finanční krizi rodiny s dětmi v České republice nebo ve světě. Přece víme, že převážně, drtivě určitě ne. Finanční krize má příčiny v chování finančního sektoru a některých nezodpovědných aktivit, které převážně směřují k tomu, aby se prováděl byznys jenom v oblasti peněz a ne investic do služeb a materiály výroby. Já to říkám proto, že například z naší země za poslední léta každý rok vytéká 160 miliard korun, 160 miliard korun formou dividend, to znamená zisků do zahraničí. Ale v čem je ta naše diskuse skutečně nicotná, je například to, co tady uveřejnil minulý týden – já jsem to tady říkal i minulý týden –

Euro, kde se píše, velmi řekl bych fundovaně o tom, že každý Čech v průměru údajně má jeden milion korun ulitých v zahraničních bankách. Tady v tom článku není náhoda, že tomu figuruje obrázek nebo snímek pana Janouška – víme, jaké má napojení – a to je nejhorší, že tady je propočet, jak se trendy peněz v zahraničí enormně zvýšily zejména mezi rokem 2006 až 2008, rok 2009 ještě není k dispozici. Tyto částky jsou vypočítány z těch návratů peněz za výnosy z úroků, které podle určité evropské směrnice musí ty země, které mají kryté bankovní tajemství, zemím vracet a nejsou to úplně všechny úspory. Ale jsou to v těch zemích, na které se dohody vztahují.

Já si myslím, že ti, co tady neustále straší a burcují veřejnost zadlužením na hlavu okolo 115 tisíc korun, tak že by měli stejně intenzivně spolu s námi se snažit hledat cestu, co udělat pro to, aby tyto ulité peníze, které bohužel mohou mít svůj původ i v organizovaném zločinu nebo minimálně v šedé ekonomice, nebyly takovýmto způsobem zdrojem bohatství úzkých skupin lidí, které zpětně velmi výrazně ovlivňují veřejný život. Tam si myslím, že by se měla napřít pozornost a ne škrtat rodinám s dětmi na mateřské, na přídavkách na děti a na podobné věci. Tam potom můžeme najít zdroje, protože to bohatství je vytvořeno, jenom je přesměrováno někam jinam.

V této věci mi dovoďte poznámku, že státní dluh se nerodí jenom ve spotřebě, státní dluh se především podle mého názoru tvoří v nastavení pravidel, zákonů pro fungování veřejných financí a prostě platí – já bych zde parafrázoval rčení, že hůl si přichystáme a pes se najde. Myslím, že tady bychom měli hodně přemýšlet jako politici v určitém nadčasovém měřítku o tom, jak omezit tyto úniky, které destabilizují nejen veřejné finance, ale morálku, protože lidé to cítí, lidé vedle sebe vidí paláce lidí a velké majetky, které třeba za rok nezaplatí skoro žádnou daň. Proč to potom nejde?

Dále, co jsem ještě k tomu chtěl říci, je to, že jsme tady slyšeli, co udělat pro to, abychom pomohli a motivovali do určité míry mladé rodiny k tomu, aby měly více dětí. Ano, já si myslím, že recept neexistuje, ale na druhé straně vím určitě, že oslabení podpory rodinám s dětmi, oslabení té solidarity s rodinami s dětmi nepomůže problém vyřešit, ale naopak ten problém prohlubuje, to znamená, že zhoršuje v ekonomické oblasti postavení rodin s dětmi.

Samozřejmě měřítko co je to dobrá životní úroveň, se mění. Ale jsem přesvědčen, že cesta příjmové polarizace, kterou v posledních letech svět prochází, i naše země, není cestou, která by pomohla tento problém zmenšit. Tady pan kolega Čáslava posunul otázku zase do oblastí, kdo za to může, že pan ministr, který je nominovaný na Ministerstvu práce a sociálních věcí sociální demokracií, jméno nepadlo, ale jednalo se o pana Šimerku, mohl nebo neměl s tím souhlasit, že on to vlastně předložil a dneska se nám směje. Já bych stejně tak mohl říci, že mantinely a to, že má Ministerstvo práce a sociálních věcí připravit restriktce, vlastně vládě nutil nominant ODS pan Janota. A já si myslím, že vést takovouhle polemiku nemá cenu a nepomůže to tomu, abychom do budoucna hledali snáze shodu.

A ještě k poznámce pana kolegy Kubery – benefity mu nedají spát, ale myslím si, že benefity nejsou záležitostí dopadů do státního rozpočtu. To jsou záležitosti prostě firemní kultury a jsou to prostředky firem, které buď budou levnější, nebo budou dražší. Ale mně do určité míry zaráží, když jsem si teď přečetl návrhy ODS pro zaměstnanost, které nejsou vůbec ničím novým, je to forma přístupu, kterou jsme viděli před dvěma lety, a v loňském roce byla na podzim zrušena, tak vlastně tam se slibují úlevy na pojištění těm firmám. Vždyť to zase bude ochuzení veřejných financí. To je taky takový skrytý benefit pro firmy.

A poslední poznámku: Myslím si, že bychom měli přemýšlet o tom, když pořád se do benefitů někteří strefují, zdali také si uvědomují, že kdyby se zvýhodnění benefitů zrušilo, tak pak už zůstanou vlastně jenom benefity, které si myslím, že jsou nejméně oprávněné. A to jsou benefity, které máme my poslanci a senátoři a benefity, které jsou například v podobě, že je možné místo práci na pracovní smlouvu vykonávat práci dohodou o vykonané práci bez odvádění sociálního pojištění. Řada firem se k tomu v poslední době uchyluje. Zavedme to všem! Budiž, ale z čeho budou veřejné finance a zejména sociální systémy fungovat?

Takže mně se zdá, že na jedné straně se něco kritizuje a na druhé straně se to ještě v daleko větší míře navrhuje jako systematické řešení do budoucna. Já se domnívám, že to je určitá schizofrenní situace a té bychom se měli vyvarovat. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Prosím paní kolegyni Gajdůškovou s přednostním právem.

Místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Vážený pane předsedající, paní navrhovatelko, kolegyně a kolegové, dovoluji si jenom velice krátce zareagovat na některá fakta, která zde byla řečena, nebo na některé výroky, které zde byly řečeny, a upřesnit návrh, který jsem řekla v závěru svého prvního vystoupení.

Pan místopředseda Liška položil otázku, kde jsou děti? Argumentoval populací některých zemí. Musím upřesnit, že pozitivní populační vývoj je skutečně v zemích, které mají vyřešené sladění role rodičovské a role profesní. A to je – znovu opakuji – Francie, a nejedná se o děti migrantů, a skandinávské země.

A pro vaši informaci: největší problém z evropských zemí nebo ze zemí Evropské unie má v této chvíli Itálie, kde byste zřejmě předpokládali, že porodnost musí být vysoká. A je to právě v důsledku toho, o čem jsem mluvila.

Dovolím si tentokrát nesouhlasit se svým předřečníkem panem místopředsedou Štěchem, který prohlásil, že recept na podporu porodnosti neexistuje. Existuje, já jsem o tom mluvila ve svém prvním vystoupení a řekla jsem tři konkrétní záležitosti, které skutečně fungují. A to není, že bych si to myslela, na to existují dlouhodobé studie, dlouhodobé analýzy, je to zkušenost v mnoha zemích Evropy.

Lidé děti chtějí, ale většina lidí, většina žen, určitě všechny, které mají středoškolské a vysokoškolské vzdělání, zvažují, zda děti přivedou do stabilní situace, zda si také nesníží svůj životní standard a zda dokáží zajistit odpovídající standard těm dětem, které na svět přivedou. A to jsem znovu u těch opatření, o kterých mluvím.

Paní senátorka Palečková tady argumentovala délkou rodičovské dovolené. Ano, Česká republika má jednu z nejdelších, jestli ne vůbec nejdelší dobu rodičovské dovolené. Ale to nic nehovoří o životním standardu rodiny, kde jeden z rodičů na rodičovské dovolené je, kde jeden z rodičů je mimo pracovní proces a nemůže vydělávat. Tady musím ale říci, že ta velmi dlouhá délka mateřské dovolené byla přijata na základě úvahy, že matka má být především s dítětem doma. Ale pro ženy, o kterých tady paní senátorka Palečková mluvila, ať už jsou to středoškolačky nebo vysokoškolačky, je tato velmi dlouhá délka mateřské dovolené skutečně kontraproduktivní. Protože ony mají problémy v zaměstnání, mají problém se do zaměstnání vrátit, protože velká část zaměstnavatelů jim řekne: vždyť můžeš být na mateřské, tak tě nevezmeme. Jedna věc. A dá se to dokládat zase fakty: Česká

republika má téměř nejvyšší zaměstnanost žen absolventek, ať už středních nebo vysokých škol. A to je až někde dokonce přes 90 procent.

Ale máme prioritu bohužel na druhém konci toho spektra, to je u žen, které mají jedno a více dětí. Tam jsme na 35 procentech, což je polovina toho, co je v Evropské unii. To znamená, že ten náš systém je nastavený tak, že mít dítě je handicap pro rodinu, je to handicap pro ženu, samozřejmě, co se týká životní úrovně, ale také i schopnosti poté profesně růst, zapojit se do pracovního procesu, do zaměstnání. Což má dlouhodobé dopady samozřejmě i v životním standardu rodiny v dalším životě a samozřejmě poté až v důchodovém věku, kdy poté důchody u žen jsou daleko nižší, což znamená potom skutečně i problém, který se nazývá feminizace chudoby, ale to nechci rozvykládat.

„To, co nám také ještě chybí a souvisí s tímto fenoménem, je sociální odpovědnost firem. To je nejenom vyjádření, to je terminus technicus. Na západ od nás firmy spolupracují se ženami, které jsou na mateřské dovolené. Vtahují je do profesního vzdělávání tak, aby neztratily svoji odbornost, neztratily svoji kvalifikaci. Pro tyto ženy je potom samozřejmě snadné se do zaměstnání vrátit. Jestliže ale žena dnes zůstane nějakých osm let mimo zaměstnání, tak má skutečně velký problém a mohla bych vám vykládat konkrétní příběhy zcela konkrétních žen. Tedy i o sociální odpovědnosti firem bychom se měli bavit.

A poslední poznámku na pana senátora Kubera, prostřednictvím pana předsedajícího. Velmi se rozhorloval tím návrhem, aby mohly chodit do školek již děti od dvou let, a operoval tady s názory odborníků. Troufnu si říci, že v této oblasti jsem odborník. Nevidím žádný problém v tom, aby dítě šlo do kolektivního zařízení ve dvou letech. Samozřejmě není ideální, pokud takto malinké dítě do toho zařízení jde a je tam odrána dovečera.

Proto jsem také již před sedmi lety propagovala práci na dálku a zkrácené úvazky. Bohužel naše firmy na to neslyší. Já jsem ráda, že to zvedla v této chvíli ODS, protože je to především problém zaměstnavatelů. Naše legislativa umožňuje zkrácené úvazky, umožňuje práci na dálku. To se stalo v novém zákoníku práce, který navrhovala sociální demokracie. Tato možnost tam je. Ale kdo nebyl ochoten na tato opatření přistoupit, byly firmy. Tak já doufám, že se to v této chvíli změní.

Nicméně dítě od dvou let by za prvé nemělo být celý den mimo rodinu. A za druhé, zřejmě by bylo výhodnější, abychom se vrátili k jinému typu zařízení pro takto malé děti, a to byly jesle. Mimochodem většina jeslí byla zrušena zhruba v polovině 90. let, zase s tou představou, že jaksí nejsou potřeba a že jsou nežádoucí. V celé republice je těchto jeslí asi něco přes padesát.

Toto je věc, kterou je potřeba řešit, kde je ale potřeba dobře nastavit podmínky.

A na závěr. Jsem ráda, že pan senátor Kubera potvrdil hierarchii hodnot, že pro něj je důležité pivo a hospody. Já k tomu musím upřesnit své vyjádření. Pro mě jsou důležitější děti a rodiny s dětmi, než hospody.

Proto znovu žádám o podporu tohoto návrhu, a upřesňuji svůj návrh z prvního vystoupení. Navrhuji schválit návrh zákona, ve znění jak nám byl postoupen Poslaneckou sněmovnou.

Místopředseda Senátu Milan Štěch: Děkuji. S právem přednostního vystoupení nyní vystoupí pan místopředseda Senátu Jiří Liška.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Pane předsedající, vážené kolegyně a kolegové, mně to nedá, musím se vyjádřit k vystoupení pana kolegy Štěcha. Nebudu

se vyjadřovat k jeho tradičnímu útoku na bohaté, kteří mohou za všechno zlo tohoto světa, myslím si, že to je zbytečné. Ale zarazila mě tam jedna věc. Vlastně jsem si uvědomil, že není to poprvé, co to říká, ať za světovou krizi neplatí ti, kteří ji nezavinili. Neříká to tedy jenom on, říká to i řada jeho kolegů.

V logice věci, když jsem se nad tím zamyslel, tak světovou krizi vlastně vyvolali poslanci a senátoři českého Parlamentu, soudci a státní zástupci. Jediní si snížili plat o 4 %, tedy přiznali, že způsobili světovou krizi, a protože soudci a státní zástupci se z toho vysoudí u Ústavního soudu, tak vlastně to zůstává pouze na nás, to znamená na poslancích, poslankyních, senátorech a senátorkách. Jsme to my, kteří jsme zavinili světovou krizi. Prosím, abyste si to uvědomili, proto opakuji opět: Jediní my jsme si snížili platy, přiznali jsme svoji zodpovědnost. Já se tedy jménem svým, možná, že mohu i jménem vaším, omlouvám světu za krizi, kterou jsme vyvolali. (Souhlasné projevy.)

Místopředseda Senátu Milan Štěch: Děkuji. Jako další se ujme slova pan senátor Miroslav Nenutil.

Senátor Miroslav Nenutil: Vážený pane místopředsedo, milé kolegyně, vážení kolegové. Jsem rád, že nemáme víc místopředsedů, protože jinak bych se asi dneska už ke slovu nedostal. Nemusíte mít obavu, moje vystoupení bude skutečně krátké.

Napadá mne otázka, kdo z nás, kolegyně a kolegové, ví, kolik stojí jedna hrabice sunaru nebo nějakého takového podobného suchého mléka, čím kojící matka přiživuje nebo přikrmuje svou ratolest. Podle informací, které jsem získal, jsou to minimálně tři tisíce korun měsíčně. Další zhruba dva nebo tři tisíce vydá na dětské pleny.

Tohle to není žádný populismus, ale pouhá fakta. A to do toho vůbec nepočítám oblečení, náklady na léky nebo na stravu té kojící matky.

Víte, mně nebude vadit, když koupíme později anebo méně několik obrněných transportérů, nebude mi ani vadit, postavíme-li o pár stovek kilometrů dálnic méně, ale silně by mně vadilo, kdyby náklady na péči o malého občánka České republiky se měly stát překážkou pro jeho život.

Místopředseda Senátu Milan Štěch: Děkuji. Dále vystoupí paní senátorka Dagmar Zvěřinová.

Senátorka Dagmar Zvěřinová: Vážený pane předsedající, paní poslankyně, vážené senátorky, vážení senátoři, dovoluji mi, abych se také několika slovy vyjádřila k předkládanému návrhu.

Přednedávnm jsme tady schvalovali tzv. Janotův balíček, jakýsi balík opatření proti krizi. Tento balíček se mi rozhodně nelíbil, ale byl to soubor opatření, který byl a měl být pevně svázan. Já jsem se ptala klubu a svých kolegů, jestli zrovna tady tyto matky v tom musí být. Mně se to strašně nelíbilo. Všichni mi říkali, ano musí to tam být, je to provázané, nedá se souhlasit jenom s něčím a pro něco nehlasovat. Je to provázané, nebude se hlasovat o jednotlivých bodech. Takže jsem zvedla ruku pro Janotův balíček.

A co se z něho stalo? V podstatě se ubralo tamhle, tuhle, něco tu, něco v Poslanecké sněmovně. Ale ty matky tam zůstaly. A to se mi nelíbí, protože se změkčovalo kdeco, ale na ty matky se jako zapomínalo.

A musím říci, že ty matky se hlásí. Na ně to dopadá třetí měsíc, a musím říci, že nemálo. Nechala jsem na našem městském úřadě prověřit, kolik to tak asi dělá. U některých případů až tři tisíce! Mohu vám říci, že určitě rodina tři tisíce korun měsíčně postrádá. Není to pro ně jednoduché, a pochopitelně se také ptají. Nemyslím si, když tu prošel návrh na měkčí zdanění piva, že to bylo šťastné, protože jsem se i já ptala, když tady na tohle může být ve státním rozpočtu, proč se nenašlo na matky.

Dobře. V Poslanecké sněmovně prošel návrh na zavedení tzv. čipových krabiček. Nikdo to nechtěl, nikdo to nepotřebuje, klidně se to mohlo odložit. Zase 12 miliard. Kde je budeme brát? Na tohle máme, na tohle ne.

A proto podpořím návrh paní poslankyně, protože si myslím, že někdo by se těch matek opravdu zastat měl. Je to neopakovatelné. Rodinám to totiž v daném okamžiku už nikdy nevrátíte. To není jako, že prostě postavíte dálnici o rok později, uděláte hráz, pokud vás nezaplaví povodně, nebo něco později. Nepostavíte dům, neopravíte fasádu, až o rok později. Tohle je neopakovatelné a je to pomoc určitým rodinám v nouzi.

Berte to tak, že v současné době mateřství, mateřská dovolená není jednoduchá. Říkáte, že mohou být třeba kratší pracovní úvazky. Ono jich moc není. Některé řešily zaměstnanost tím, že šly na mateřskou. Vždyť si to tady řekněme. U některých manželů jejich příspěvek do rodinného rozpočtu je menší. Kolik firem dělalo a dělá v současné době třeba na čtyři dny. A třeba ten příspěvek, mateřská je jeden ze stabilizujících prvků z rodinného rozpočtu. A proto, nezlobte se na mě, ale já tenhle návrh podporuji, budu pro něj hlasovat. A paní poslankyni bych tady z tohoto místa chtěla poděkovat, že tak urputně za něj bojuje a dokázala ho vrátit znovu do hlasování.

Místopředseda Senátu Milan Štěch: Děkuji. Vystoupí pan senátor Marcel Chládek.

Senátor Marcel Chládek: Vážený pane předsedající, vážené senátorky, vážení senátoři. Mám malé dítě, bohužel fotografii zde nemám, nemůžu ukázat. Do dnešního dne jsem si myslel, že bych chtěl mít ještě jedno dítě. Ale upřímně řečeno, po tom, co dnes jsem slyšel v některých příspěvcích, tak upřímně řečeno mám velkou obavu, ba přímo strach. Možná je dobře, že ne moc lidí se dívá na tento přenos, protože jsem se z něj dozvěděl celou řadu zajímavých věcí, jako například, že dítě může být přepychem nebo trestem. Já jsem si dodnes myslel, že mít dítě je normální. Myslím si, že naší povinností je, vytvořit takové podmínky, aby mladé rodiny mohly mít děti.

Já sám jsem hovořil o své situaci a mohu vám říci, že v té době, kdy se nám narodilo první dítě, naše situace nebyla ekonomicky špatná, ale i přes to se v té době výrazně zhoršila. Jenom jeden senátor zde zmínil jeden fakt, že je úsměvné, že toto období péče o dítě se nazývá mateřská dovolená, protože to vůbec není žádná dovolená. Kdo z vás si to zkusil, zvláště z řad dam, víte, že to je tvrdá řehole a my se k tomu takto chováme a takto k tomu přistupujeme. Dochází tam k výraznému poklesu příjmů a zároveň – a hovořil k tomu, podotýkám, pouze jeden senátor – také dochází k výraznému zvýšení nákladů. Já jsem viděl různé vypočítávání, kolik stojí dítě do 18 let, kolik milionů to stojí tu rodinu. Ale myslím si, že takto se to nedá přepočítávat. Zároveň nemůžeme těmto mladým rodinám házet klacky pod nohy.

Já také tento návrh podpořím a můžu vám říci, že je mi úplně jedno, jestli se jedná o tradiční či netradiční rodinu. Zároveň je mi jedno, čí vláda nebo čí nominant

to navrhoval. A to z jednoho prostého důvodu, protože já tady hájím zájmy matek a rodin s dětmi. Ne zájem jedné vlády nebo zájem nějakého ministra.

Dozvěděli jsme se také, že za to mohou jiné aspekty, včetně antikoncepce. Já bych vás chtěl závěrem požádat, že doufám, že nikoho ve slovním Senátu nenapadne navrhovat zákaz antikoncepce. To by mě opravdu trochu naštvalo. Děkuji.

Místopředseda Senátu Milan Štěch: Děkuji. Vystoupí pan senátor Vladimír Dryml.

Senátor Vladimír Dryml: Vážený pane předsedající, vážené senátorky, vážení senátoři, jde o priority, jde o to, že tady existuje rozpor mezi sociálně ekonomickým pohledem z té levicovější strany a někdy čistou ekonomikou, bez ohledu na sociální dohady z té stránky pravicové. Není to jen o té rodině, o čem se tady bavíme. Je to i o vzdělání, o výzkumu, o zdravotnictví a jde pouze o to, jak se nastaví únosná míra solidarity.

Tady se zaklíná dluhem státu, ale dluh státu se nezmenší tím, že jsme rodinám – a vlastně ne rodinám, ale těm dětem, ubrali jednu miliardu. Ono to nepůjde bez toho, že začneme bojovat účinně proti korupci, zavedeme účinnější kontrolu vynakládání finančních prostředků státu, zlepšíme fungování především justice a policie, se zaměříme na to, jestli všechny investice jsou nebo nejsou smysluplné. Možná – i když se to některým z vás nebude zdát, hlavně zastáncům čistého tržního hospodářství – omezíme i monopolní dodavatele energií i některé banky.

Je to to, co nás může vrátit z propasti, do které se řítíme tím neustálým zvyšováním našeho dluhu.

Jde ale také o jasné nastavení pravidel hry, jejich dodržování a neměnění těchto pravidel během hry.

Jako názorový příklad změny pravidel byste mi mohli říci: Ano, my tady chceme změnit rodičovský příspěvek, bude to stát jednu miliardu, už se s tím počítá. Počítá se také s Kapschem, 7 – 8 – možná 12 miliard. Počítá se stále s oněmi 110 mld. ekologického auditu. Za chvíli tady budeme hlasovat o povolenkách 65 miliard. Hraje tady s námi někdo čistou nebo nečistou hru? Kdo rychle dává, dvakrát dává. Nejvíce to ty matky a děti potřebují, když se ty děti narodí. To vám řekne každá matka. Možná by bylo zajímavé se jich zeptat. A to jsme tedy s nimi hráli o fair play hru, že jsme jim to najednou takto změnili? To byla fair play hra s tou mladou generací?

Já jsem byl jedním z těch, kdo tady varoval z tohoto místa, že Janotův balíček není správný, není systémový, je velmi nedokonalý. Poukazoval jsem na to, že když už se má sáhnout na snižování peněz pro matky s dětmi, tak bychom se měli spíše zamyslet nad délkou rodičovské a ne nad mateřskou, ostatně tady jsme evropská, možná i světová rarita.

Hrdinové ze sněmovny – nejdřív všichni zvedli ruce, že je to všechno správné. Nyní nám opět předkládají další novelu. Pořád máme něco novelizovat, místo toho, aby se v Poslanecké sněmovně zamysleli nad tím, že někdy méně znamená více a co to může způsobit, jaké dalekosáhlé dopady to může mít.

Je jednoznačné, že každý rozumný člověk se bude snažit napravit to, co někteří politici – a bohužel musím připustit, že ze všech politických stran – možná svou neznalostí nebo – já doufám, že to nebyl úmysl – přehlédnutím způsobili, že pominuli to, co se dostalo do Janotova balíčku. Jsem zvyklý nést osobní zodpovědnost a byl bych rád, aby také tato „populární úřednická vláda“, která podle

mého názoru nezvládla situaci a nezvládla Janotův balíček, se přiznala k tomu, že do Janotova balíčku neměla být mateřská zařazena.

Jsem velmi, velmi rád, že se zde pokoušíme změnit to velmi nesystémové řešení, s dopadem na budoucí českou populaci i na celý český národ. Jsem velmi nerad, musím to říci, že někteří politici jsou nečitelní pro obyčejné lidi a někdy mění svoje názory bez ohledu na zájem našich občanů.

Chtěl bych říci ještě jedno. Je to dobře pro ženy a pro mladou generaci, když tady zvítězí zdravý rozum a když vrátíme stav na to, co zde bylo v předešlé době. A pojďme společně, my, kteří jsme tu chybu udělali, pojďme ji i společně napravit a věřte mi, že to bude ne ku prospěchu politických stran – a všechny politické strany, tady udělám malou odbočku, mají ve svých programech podporu rodin s dětmi – ale těchto rodin. Tak plňte ty sliby, někdy je to těžké, ale pojďme alespoň část těchto slibů naplnit nyní a ukažme jim, že to s mladou generací myslíme dobře. A že myslíme nejen na ty děti, které se narodily, ale i na ty, které se, doufám, ještě narodí. Děkuji.

Místopředseda Senátu Milan Štěch: Děkuji. Posledním přihlášeným je pan senátor Jiří Čunek.

Senátor Jiří Čunek: Pane předsedající, kolegyně a kolegové. Chci se vyjádřit k tomu, zda jsem při hlasování o balíčku věděl či nevěděl, co děláme. Věděl jsem to, ovšem byli jsme ubezpečeni, že změníme touto formou mateřskou pro to, aby v té době Janotův balíček mohl vůbec projít a nebyl shozen ze stolu. Plním jen to, tím, že hlasuji pro tuto změnu, plním to, co jsem slíbil už předtím. To je první věc.

Druhá věc. Ať už jsme zastánci jakéhokoliv politického nebo filozofického směru, situace je všem jasná. Je ekonomicky jasné, že když děti mít nebudeme, žádné opt-outy, žádné ukládání peněz do fondu atd. nám nepomůže. Nebudou-li děti, nebude, kdo by peníze v budoucnu zhodnocoval.

Když se důchodový systém nezmění a bude takový, jaký je teď, když nebudou děti, na naše důchody nebude mít kdo pracovat.

Ať už máme čtyři, dvě, jedno nebo žádné dítě, odpověď známe všichni. Rodina, která má více dětí, má více výdajů. To, že děti této rodiny zabezpečují v budoucnosti život všem důchodcům, bezdětným i vícedětným, je také jasné. Nebudeme se bavit tady o nás, protože jsme skupina, které se ekonomická situace tolik netýká, máme-li jedno nebo čtyři děti, ale jestliže vezmeme že průměrný plat v ČR je kolem 24 tisíc korun, že v regionech, které zastupujeme, je tento průměrný plat řádově nižší až o sedm tisíc korun, pak si vezměte, jestli mezi voliči jsou rodiny, které si mohou dovolit tři děti, které jsou na středních nebo vysokých školách, jestli je mohou uživit z platů, které v takové průměrné míře u nás nastaveny jsou. Ti, kteří děti mají a chtějí je udržet na škole, nejezdí na žádné dovolené, protože na to nemají. Aniž bych se díval na tu či onu skupinu, je naprosto jasné, že spravedlnost je taková, že jestliže rodiny, které děti mají a budou v budoucnu žít tento stát a nás, mají nižší životní úroveň, tak musíme v zájmu normální spravedlnosti udělat něco pro to, aby jejich životní úroveň příliš neklesla. Myslím, že to tento návrh jednoznačně řeší.

K otázce, zda je to moc nebo málo, jsem přesvědčen, že je to málo. Když si spočítám náklady se dvěma až čtyřmi dětmi, těmito návrhy a žádnými dalšími jinými opatřeními, se nepřiblížíme k tomu, že bychom dosáhli té spravedlnosti, aby se u rodin bezdětných či s jedním dítětem, jejich životní standard rovnal tomu, jak je na tom rodina, která má dětí více.

Jednoznačně budu hlasovat pro tento návrh, a to proto, aby v našich končinách nastalo alespoň přiblížení se ke spravedlnosti.

Místopředseda Senátu Milan Štěch: Dále vystoupí pan senátor Tomáš Töpfer.

Senátor Tomáš Töpfer: Vážené dámy a pánové, nejsem ve střetu zájmů, už se nechystám mít děti, a myslím si, že mám sociální citění. Mám sto padesát zaměstnanců, některé maminky z nich odcházejí na mateřskou dovolenou. Cítím také velmi dobře, o co tady jde. Maminek je hodně a jsou to voličky. Tady jde samozřejmě především o hlasy voličů. Nezasťírejme si to.

Mám dvě děti, Američanky. Telefonoval jsem jim a zkoušel jsem se zeptat na peníze, které dostanou například po porodu. Bylo dlouho ticho. Říkal jsem: ty peníze, které dostaneš od státu, když se ti narodí dítě. Anglický výraz pro to neexistuje. Můžeme pochybovat o tom, že Amerika je v tuto chvíli v krizi, ale je to jedna z nejvýkonnějších ekonomik světa a mají vysokou životní úroveň. Teď to možná bude trochu jinak, socialismus tam zavedou, to uvidíme.

Proč jsem vystoupil? Prostřednictvím pana předsedajícího bych panu předsedajícímu zarecitoval úryvek z Petra Bezruče: Chléb s uhlím беру si do práce, z roboty jdu na robotu, při Dunaji strmí paláce z krve mé a z mého potu. Všichni vy na Slezské, všichni vy, dím, z dolů jde plamen a dým, přijde den, zúčtujem spolu!

Tak mi připadal dnes jeho projev vůči bohatým a připadalo mi to jako výzva k třídnímu boji. To sem rozhodně kolem mateřské nepatří.

Na závěr bych mu rád vzkázal, že je mi líto, že 160 mld. korun teče to zahraničí. Byla to informace, kterou tady řekl. To je možná špatné. Slyšel jsem ale především z úst sociální demokracie slova investiční pobídky. Myslím si, že je dobře, že jsou tady zahraniční investoři, přináší nám to pracovní místa a že v tomto globalizovaném světě se tomu nevyhneme. Myslím si, že nám neodnáší žádné peníze, že nám přinášejí prosperitu.

Mimochodem pan místopředseda Pithart uzavřel jednu z nejpozoruhodnějších smluv, když sem přivezl Volkswagen, koncern ke Škodovce. Pokud peníze tečou do zahraničí, možná za to může pan místopředseda.

Místopředseda Senátu Milan Štěch: Přihlášen pan Pakosta, který se ale odhlásil. Kdo se další hlásí do rozpravy? Nikdo. Prosím, aby mě vystřídal pan místopředseda a chtěl bych ještě vystoupit.

Místopředseda Senátu Jiří Šneberger: Pane místopředsedo, máte slovo. Jak možná nevíte, z tohoto pultíku se nedá přihlásit do rozpravy, což je legrační záležitost.

Místopředseda Senátu Milan Štěch: Prostřednictvím pana předsedajícího bych chtěl panu senátoru Töpferovi vzkázat, že buď mě úplně neposlouchal, nebo se svou schopností, kterou má jako umělec, slova posunul. Nenapadal jsem lidi bohaté, ale ty, kteří jsou bohatí a neplatí daně, jako je platí lidé s průměrnými a podprůměrnými příjmy. Také jsem patřil k těm, kteří se zasazovali o to, aby k nám zahraniční investoři přišli.

A dělám to doposud a mám s nimi docela běžné vztahy. Ale mně vadí, že ČR v nedávném období velice nesystémově snížila daně právnickým osobám a ještě má

největší množství výjimek, které umožňují snížit daňový základ, takže skutečná míra zdanění právnických osob je v České republice ze zisku 14 %.

Nevím, jestli to víte, ale to nenajdete nikdy v Evropě. Např. Německo má zdanění 30 %. Ty peníze nám tady potom chybí a v krizi se ukazuje, že investoři jdou zpátky do Německa, do Rakouska, i přesto, že tady mají takové výhodné podmínky. A investiční pobídky byly o tom ty investory sem dostat, ale nebyly vůbec o tom, že jim potom budeme snižovat daně právnických osob na polovičku oproti tomu, jaké ty daně v době, kdy sem k nám přišli, měli.

To je potřeba, abychom pochopili a nepodsouvali si Petra Bezruče. Oproti vám už si jej dnes nepamatuji, i když jsme ho ve škole měli povinného. Zním jen začátek. Myslím si, že argumentaci a věcnou diskusi směřovat nebo používat k zastrašování, že někdo používá třídní boj, si myslím, že není příliš fér. Mohl bych to nazvat nějakým vhodným slovem, ale nebudu, protože nechci takové diskuse rozvíjet. Děkuji za pozornost. (Hluk v sále.)

Místopředseda Senátu Jiří Šneberger: Pustím zpátky k předsednickému stolku pana kolegu Štěcha a také si vyberu svůj diskusní příspěvek. Dnes se tu hezky střídáme.

Vážený pane předsedo, kolegyně, kolegové, jenom krátkou poznámku. Pokud budete chtít sdělit, kolik stojí náklady na dítě v prvním, ve druhém, ve třetím, ve čtvrtém i v pátém měsíci, poskytnu, jelikož mám čtyřměsíční dítě, umím poskytnout zcela přesně, jaké jsou náklady.

Také hlásím, že jsem podjatý, asi jediný z vás, který na tom skutečně má zájem, aby tento zákon schválen byl, takže budu hlasovat proti. Děkuji.

Místopředseda Senátu Milan Štěch: Děkuji. Dále je přihlášen do diskuse pan senátor Karel Šebek, prosím, pane senátore.

Senátor Karel Šebek: Pane předsedající, paní poslankyně, kolegyně a kolegové, já bych si jenom na úvod vypůjčil slova klasika. Oženit se, založit rodinu, přijmout všechny děti, jež přijdou, vychovat je na tomto nejistém světě, a dokonce, bude-li to jen trochu možné, je trochu vést, to je podle mého názoru nejzazší meta, jíž může člověk vůbec dosáhnout. Autorem těchto slov je slavný pražský rodák Franz Kafka, a já čas od času tento citát používám, pokud z titulu starosty oddávám mladé páry.

Není v tomto citátu řeč o penězích a myslím si, že ani já, když v letech 1982 – 1989 do naší rodiny přibyly 4 děti, jsem na ty peníze nemyslel v první řadě. V první řadě jsem myslel především na tento citát a na to, jak ty děti na tomto nejistém světě zachovat, a řešil jsem to spíše odříkáním svým a mé manželky. Čili vím, že každá koruna je dobrá, a i tenkrát byly mateřské příspěvky v řádu stokorun a vždycky jsme to dokázali samozřejmě využít ve prospěch dětí.

I dnes se setkávám ve své rodné obci s problémy mladých rodin. Víím, že z těch, které oddám, jenom téměř polovina zůstane v trvalém svazku a po čase se obrátí na obecní nebo městský úřad s požadavkem na byt pro osamělou matku s dětmi. A víím dobře, že mladá rodina a ještě více osamělá matka, pečující o malé dítě, je ta nejchudší sociální skupina. Na druhou stranu vidím, že i některé z těch maminek si nedokáží odepřít fitko, diskotéku, mobil nebo cigarety, a víím, že jakákoliv nároková péče je vždycky horší, než péče adresná. A myslím si, že adresná péče je v té době, které se říká krize, vždy účinnější, a proto jsem trochu na rozpacích nad tím, kdo v dnešní diskusi má pravdu. Děkuji vám za pozornost.

Místopředseda Senátu Milan Štěch: Děkuji za vystoupení. Další přihlášený je pan senátor Vladimír Dryml.

Senátor Vladimír Dryml: Vážený pane předsedající, kolegyně a kolegové. Chtěl bych na vás na všechny apelovat napříč politickými stranami. My to přece nedáváme ani té matce. Hlavně to dáváme dítěti. A za druhé je to určitý postoj státu vůči rodinám, vůči mladé generaci, vůči dětem. I těm dětem do budoucna. Je to investice do budoucna. Jedna z nejlepších investic. Zamyslete se nad tím. Děkuji.

Místopředseda Senátu Milan Štěch: Také děkuji a v tuto dobu poslední přihlášený je pan senátor Luděk Sefzig. Prosím, pane senátore.

Senátor Luděk Sefzig: Děkuji za slovo, pane místopředsedo. Celou dobu sleduji rozpravu a musím říci, že jsme tady slyšeli hodně poznámek o tom, o čem tento zákon není. Není o kapitálu, který je deponován na jiných zahraničních účtech mimo Českou republiku, což je v situaci, kdy jsme členy Evropské unie a uznáváme jednotný trh a volný pohyb financí, je věcí, která jde mimo tuto diskusi.

Tento zákon není ani o mezigenerační solidaritě. Jestli chceme mezigenerační solidaritu, nepodporujeme jenom porody dětí a jejich první rok, ale podporujeme také výchovu dětí, což lze udělat. Vzpomínám si, že jeden takový návrh z dílny méj strany spočíval v tom, že by část výdělku dětí odcházela na konto jejich rodičů. To je mezigenerační solidarita. To je zájem na tom, aby rodiče děti dobře vychovali, aby ty děti byly prosperující, a tím mezigeneračně zajistili jejich vyšší standard v době, kdy již se na výchově nepodílí a kdy dožívají ve stáří.

Ani o mezigenerační solidaritě není. Není o zdanění piva. Kolega Kubera tu vysvětlil jen část důvodu toho, proč někteří hlasovali o zrušení daně z piva. Tím hlavním důvodem bylo, že jsme chtěli přece napravit nerovnost vůči zdanění jiných alkoholických nápojů, myslím tím víno. Nerovnost, která je Evropou připuštěna, je s ní dokonce vybudována, respektována, a přitom je logické, že daň z piva by se měla, nebo daň z jakéhokoliv alkoholického nápoje, by se měla odvíjet právě od obsahu alkoholu v nápoji. Čili ani o tom tento zákon není.

Ten zákon je o tom, že některé daňové výpadky, které připravila Fischerova vláda s ministrem financí Janotou, vzala i velmi citlivé oblasti, a já jsem teď v paradoxní situaci, o které hovořil už kolega Čáslava, že návrh, který vznikl z dílny poloviny zástupců, nominovaných za sociální demokracii, a poloviny ze strany zelených a ze strany ODS, čili ODS tam měla menší, tahala za kratší konec, neměla tam rozhodně většinu svých, tak my budeme podporovat buď dohodou, nebo vcelku logicky budeme zvažovat, zdali tento výpadek je ještě pro Českou republiku únosný, resp. navrácení toho výpadku, vrácení po dobu jednoho roku rodičkám, jistě skupině občanek, rodin, které za to stojí, jestli toto je vyvážené, jestli je to spravedlivé vůči ostatním.

Musím říci, že to je jistě daleko spravedlivější, než to, jak jsme minulý týden dokázali, resp. my jsme hlasovali podle mě zásadově a Senát neschválil vpuštění snížení zdanění, nebo vysokého zdanění benefitů a neměnil tuto dohodu, ale opravila to Poslanecká sněmovna. Proto budu konzistentní. Budu hlasovat proti tomuto návrhu, s tím ať zváží-li Poslanecká sněmovna, stejně jako zvážila při předchozím doplňování a znerovnovážení výpadků ve zdanění.

Ať zváží sama, jestli toto je únosné nebo neúnosné pro rozpočet. Rozhodně tyto výpadky nejsou tím, pro které bych krvácel. Přece je dobré se držet trochu zásad

a Senát by měl být velmi kritický k zákonům, které mají jednorocní nebo několikaleté trvání. I toto je velká skvrna na návrhu, který vznikl z dílny ministra Janoty a Fischerovy vlády. Děkuji vám za pozornost.

Místopředseda Senátu Milan Štěch: Děkuji, pane senátore. Nikdo další se do rozpravy nehlásí. Ptám se, zda má ještě někdo zájem. Nemá, rozpravu končím a ptám se paní navrhovatelky, zda si přeje vystoupit k proběhlé rozpravě. Ano, je tomu tak, prosím.

Poslankyně Michaela Šojdrová: Vážený pane místopředsedo, paní senátorky, páni senátoři. Já vám děkuji za diskusi, která byla z větší části pro mě zajímavá. Držela se faktů a vy jste se velmi detailně zabývali tím, co rodiny potřebují. Chtěla bych poděkovat panu zpravodajovi za odstranění určitého legislativního pochybení; při schválení přechodných ustanovení to hrozí vždycky, když se přijímají přechodná ustanovení. My jsme v původní předloze takové ustanovení neměli, nebylo potřeba, ale bylo potřeba poté, co se odložilo projednání návrhu zákona.

Čili já bych v proceduře potom doporučila, aby zákon za prvé byl schválen i s tím, že by tam byla měsíční pauza a v případě, že by zákon nebyl schválen a byl dále postoupen do podrobné rozpravy, tak bych doporučila, aby byl schválen pozměňovací návrh.

Já bych se ještě krátce zastavila u vaší diskuse o prorodinné a propopulační politice, protože tady zazněla řada čísel i spojená s otázkami. Kolik vlastně že dětí chybí k tomu, aby v České republice byla zachována alespoň prostá reprodukce a český národ nevyumíral. Já se omlouvám. Tady z mé strany zazněla vůči panu místopředsedovi Liškovi mylná informace, moc jsme si nerozuměli, tak já to uvedu na pravou míru. K tomu, aby byla zachována prostá reprodukce, tak do roku 2008 se mělo narodit přes tři miliony dětí. Narodilo se pouze přes dva miliony dětí a nám jeden milion dětí chybí do té tzv. prosté reprodukce, aby skutečně český národ nevyumíral.

Pokud se týká potratů, i to zde bylo spojeno s tématem, proč český národ vymírá. Je tedy fakt, že kromě potratů, které jsou ze zdravotních důvodů, se skuteční zhruba kolem 45 tisíc potratů. Je to od roku 1990, tedy zhruba 900 tisíc dětí, které se mohly narodit, a bohužel se nenarodily.

Ještě tady bylo v prorodinné politice zmíněno téma, kolik dětí se rodí nesezdaným rodičům, tedy mimo manželství. A těch je opravdu hodně. Je to téměř 40 %. 36 % přesně. U doktora Zemana, který se přímo zabývá touto politikou, jsem se informovala na to, kolik dětí v jakých zhruba skupinách se takto rodí. A je to 80 % z těchto 36 % – tak 80 % se rodí maminkám se základním vzděláním. Je to zajímavé, sociologické výzkumy potom nám ukazují velmi zajímavá čísla.

Já jsem to tady uvedla proto, abych zdůraznila, že my se ne bavíme o tom, že zákonem bychom chtěli nějakým způsobem omezovat nebo naopak motivovat rodiče, aby měli více dětí, přece o tom ten zákon není. Zákony jsou o podmínkách, v jakých se děti narodí. A toto si myslím, že nám není jedno. Já se nechci nikomu jaksi dívat do jeho svědomí. Tady zazněly důvody, jaké máme motivace – od pana zpravodaje Čáslavy nebo od pana senátora Töpfera, jestli je to skutečně hnáno pouze volební matematikou anebo je to tím, že chceme předstírat nějakou zodpovědnost. Prosím, abyste se opravdu zamysleli nad tím, o čem ten návrh je. Kdyby to byla ta předstíraná sociální citlivost, tak bychom museli jít do jiných čísel, kolegové. Děkuji.

Místopředseda Senátu Milan Štěch: Děkuji. Táži se pana zpravodaje, zda si přeje vystoupit. Ano.

Senátor Pavel Čáslava: Já se omezím jenom na statistické shrnutí. Takže vystoupilo celkem 24 senátorek a senátorů, všichni místopředsedové kromě místopředsedy Šnebergera vystoupili dvakrát, vystoupil zpravodaj a vystoupila paní navrhovatelka. Zazněly dva návrhy, jestli jsem dobře rozuměl. První návrh je návrh výborový na zamítnutí a druhý návrh byl návrh, který tlumočila paní senátorka Sekaninová za klub ČSSD schválit. Je to tak? Dále paní navrhovatelka navrhla dělené hlasování o jednotlivých ustanoveních, což já myslím, že je trošku problém, protože ... (dorozumívá se s navrhovatelkou mimo mikrofon).

Místopředseda Senátu Milan Štěch: Já si myslím, že se musíme řídit tím, co navrhuje výbor a senátorky a senátoři. V pořádku?

Senátor Pavel Čáslava: Děkuji.

Místopředseda Senátu Milan Štěch: Takže děkuji, pane zpravodaji, a my přistoupíme k hlasování. Přivolám znělkou.

Byl podán návrh schválit návrh zákona, ve znění postoupeném Poslaneckou sněmovnou. V sále je aktuálně přítomno 69 senátorek a senátorů... (připomínka senátora Julínka k předsedajícímu – bez mikrofonu.) Přerušuji průběh na minutku, vydržte na svých místech, umožníme panu senátoru Julínkovi, aby mohl hlasovat. (Senátor Julínek se vrací od prezence.) Svižným tempem se pan senátor Julínek vrací na své místo. Děkuji.

Takže zopakují – budeme hlasovat o návrhu schválit návrh zákona, jak nám byl postoupen Poslaneckou sněmovnou. V sále je aktuálně přítomno 70 senátorek a senátorů, kvorum pro přijetí tohoto návrhu je 36.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro návrh, stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti tomuto návrhu, stiskne tlačítko NE a zvedne ruku.

Konstatuji, že v hlasování pořadové číslo 3 bylo registrováno 70, kvorum 36, pro 31, proti 18. Návrh nebyl přijat.

Přistoupíme k dalšímu hlasování a to je **návrh na zamítnutí návrhu zákona**. Hlasování bude probíhat za účasti 70 senátorek a senátorů, kvorum bude 36.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro tento návrh, zvedne ruku a stiskne tlačítko ANO. Kdo je proti tomuto návrhu, stiskne tlačítko NE a zvedne ruku.

Hlasování číslo 4, registrováno 70, kvorum 36, pro návrh 40, proti 30.

Návrh byl schválen, takže konstatuji, že návrh zákona byl Senátem zamítnut.

Ted' musíme přistoupit k tomu, abychom určili osobu, kterou pověříme, aby přednesla stanovisko a rozhodnutí Senátu na jednání Poslanecké sněmovny. Byl podán návrh pověřit senátora Pavla Čáslavu, který byl zpravodajem. A druhou osobu bych prosil, aby byla navržena – paní senátorka Palečková, tady zaznívá. Je asi taky logické, aby to byl někdo, kdo hlasoval pro tento návrh. Takže paní senátorka Palečková jako druhá osoba, která by odůvodnila stanovisko Senátu v Poslanecké sněmovně.

Nejsou námitky? Takže můžeme přistoupit k hlasování.

V sále je přítomno 66 senátorek a senátorů, kvorum 34. Zahajuji hlasování. Kdo souhlasí s návrhem, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko ANO. Kdo je proti tomuto návrhu, ať stiskne tlačítko NE a zvedne ruku.

Hlasování č. 5, registrováno 67, kvórum 34, pro návrh 56, proti nikdo, takže **návrh byl schválen** a paní senátorka a pan senátor nás budou zastupovat ve sněmovně.

Takže tím jsme vyčerpali program tohoto bodu. Děkuji paní navrhovatelce, děkuji panu zpravodajovi a končím projednávání tohoto bodu.

A my se vystřídáme v řízení schůze.

Místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Kolegyně a kolegové, dalším bodem našeho dnešního jednání je

**Návrh zákona, kterým se mění zákon č. 695/2004 Sb.,
o podmínkách obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů
a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů,
a zákon č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů
(zákon o ochraně ovzduší), ve znění pozdějších předpisů**

Tento návrh zákona jste obdrželi jako **senátní tisk č. 234**. Návrh uvede ministr životního prostředí Jakub Šebesta, kterého nyní prosím, aby nás seznámil s návrhem zákona. Prosím, pane ministře.

Ministr zemědělství Jakub Šebesta: Vážená paní předsedající, vážené senátorky, vážení senátoři, dovoluji vám představit vládní návrh novely zákona o obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů, který harmonizuje český právní řád s požadavky evropské směrnice 2008/101/ES o začlenění činnosti z oblasti letectví do systému obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů. Předkládanou novelou navrhujeme stávající zákon rozšířit o úpravu podmínek obchodování s povolenkami a emise skleníkových plynů vzniklých v oblasti letecké dopravy.

Od roku 2012 budou v systému EU obchodování s povolenkami podle evropských právních předpisů zařazeni všichni letečtí provozovatelé přistávající nebo vzlétající z letišť umístěných na území Evropské unie. Cílem novely zákona je stabilizovat emise z letecké dopravy na úrovni průměru emisí z let 2004 až 2006. Provozovatelé letadel mohou požádat o přidělení emisních povolenek zdarma a zároveň proběhne dražba povolenek ve výši 15 % historických emisí.

Peněžní prostředky získané z dražeb povolenek budou použity na podporu výzkumu, vývoje, výroby a zavádění vhodných technologií a akcí vědeckotechnického rozvoje v oblasti snižování emisí skleníkových plynů z dopravy, zejména civilního letectví. Provozovatelé letadel budou mít od roku 2010 stanovenou povinnost zjišťovat a vykazovat své emise CO₂ a počet tunokilometrů vzletů, za které jsou odpovědní. Provozovatel požádá prostřednictvím MŽP o přidělení emisních povolenek, předloží mu monitorovací plány a ověřené zprávy o množství vypuštěných emisí a přepravených tunokilometrů a v neposlední řadě bude mít u správce rejstříku zřízen emisní účet.

Česká republika bude spravovat systém obchodování pro letecké provozovatele, jimž vydala provozní licenci, a ty provozovatele letadel, kteří budou pod její správou přidělení, podle nejvyššího odhadovaného množství emisí způsobených leteckým provozem.

Poslanecká sněmovna během projednávání tohoto zákona spojila vládní návrh zákona se senátním návrhem zákona pod sněmovním tiskem 961, kterým upravovala systém přidělování povolenek zdarma v oblasti elektroenergetiky. Tyto

dvě novely nebylo možné schválit samostatně, protože oba návrhy měnily některá shodná ustanovení zákona. Proto naše ministerstvo připravilo ve spolupráci s výborem pro životní prostředí komplexní pozměňovací návrh, který oba zákony spojil do jednoho.

Část novely převzatá ze senátního návrhu zákona zejména přináší posun termínu pro zpracování a odeslání žádosti o bezplatné povolenky, upravený rámec projektů, kterých se bude systém přidělování bezplatných povolenek týkat, doplnění povinností investovat získané prostředky ve stanoveném období, doplnění povinností podávat zprávy o plnění investičních povinností, doplnění sankcí za porušení povinností, nezbytnou úpravu systému rozdělování bezplatných povolenek, doplnění zmocnění pro vydání vyhlášky stanovující podrobnosti k podávání zpráv.

Takto schválený návrh zákona reaguje rovněž na připomínky vlády k senátnímu návrhu, posouvá termíny, které jsou v současné době nesplnitelné, a také doplňuje původní návrh o několik ustanovení majících za úkol transpozici malé části směrnice 2009/29/ES, která je součástí klimaticko-energetického balíčku a která měla být transponována do konce minulého roku.

Jedná se o nahlášení určitých údajů, na jejichž základě bude stanoveno celkové množství povolenek pro příští obchodovací období. Evropská komise v této věci Českou republiku neformálně upozornila na neprovedení transpozice, a proto je nutné tento krok co nejdříve provést a nyní je na dlouhý čas poslední příležitost.

Návrh zákona projednal včera senátní výbor pro hospodářství, zemědělství a dopravu a doporučil Senátu jeho schválení.

Děkuji vám za pozornost.

Místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji vám také, pane ministře, a prosím vás, abyste zaujal místo u stolku zpravodajů.

Organizační výbor určil garančním a zároveň jediným výborem pro projednávání tohoto návrhu zákona výbor pro hospodářství, zemědělství a dopravu. Výbor přijal usnesení, které vám bylo rozdáno jako senátní tisk č. 234/1. Zpravodajem výboru je pan senátor Jiří Bis, kterého prosím, aby nás nyní seznámil se zpravodajskou zprávou.

Senátor Jiří Bis: Vážená paní předsedající, pane ministře, vážené kolegyně a kolegové. Návrh tohoto zákona lze v podstatě rozdělit na tři části. První částí je transpozice směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/101/ES, kterou se mění původní směrnice č. 2000/387/ES o začlenění činnosti z oblasti letectví do systému obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů. Transpozice výše zmíněné směrnice upravuje systém emisního obchodování tak, aby od roku 2012 byli v tomto systému zařazeni všichni letečtí provozovatelé přistávající nebo vzlétající z letišť umístěných na území EU. Pro Českou republiku to představuje asi 25 subjektů.

Účelem novely zákona je stabilizovat emise z letecké dopravy, které poměrně rychle rostou, tak jako roste letecká doprava. Je to rozděleno na tři obchodovací období. Důležité je snad to, že se vychází z toho, že by mělo být přidělováno 95 % historicky k emisi z let 2004 až 2006 a z toho 85 % emisních povolenek by měla dostávat letecká doprava zdarma a 15 % z výnosů z dražby těchto povolenek by mělo být určeno především do vývoje dopravy, hlavně letecké dopravy a do zkvalitnění těchto služeb.

Druhou částí je novela, kterou se provádí nezbytná adaptace nařízení Evropské komise č. 994 ze dne 8. října 2008 o normalizovaném a bezpečném

systému registrů podle směrnice Evropského parlamentu a Rady a podle rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 280. Tam se vypouštějí některá ustanovení, zvláště § 9a a devátý odstavec. Tady jsou přímo upraveny výše uvedeným předpisem Evropského společenství. Proto jejich existence v právním řádu je neudržitelná a nadbytečná.

A v poslední části, jak zde zdůraznil pan ministr, je začlenění našeho schváleného senátního návrhu zákona do novelizace tohoto zákona. Je to začlenění původního senátního tisku č. 155, který byl schválen Senátem na 13. schůzi dne 5. 11. 2009.

Náš výbor pro hospodářství, zemědělství a dopravu se zabýval uvedeným návrhem zákona na své 23. schůzi dne 23. března 2010 a přijal 293. usnesení tohoto znění:

Po úvodním slově zástupce předkladatele Mgr. Aleše Kutáka, náměstka ministra životního prostředí ČR a po mé zpravodajské zprávě výbor

- I. Doporučuje Senátu Parlamentu ČR schválit návrh zákona, ve znění postoupeném Poslaneckou sněmovnou.
- II. Určuje zpravodajem výboru pro jednání na schůzi Senátu senátora Jiřího Bise.
- III. Pověřuje předsedu výboru senátora Jana Hajdu předložit toto usnesení předsedovi Senátu.

Děkuji.

Místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji vám také, pane zpravodaji. A také vás žádám, abyste se posadil ke stolku zpravodajů.

Nyní se ptám, zda někdo navrhuje podle § 107 jednacího řádu, aby Senát vyjádřil vůli návrhem zákona se nezabývat. Nevidím nikoho takového. Otevírám tedy obecnou rozpravu. Do obecné rozpravy se hlásí pan senátor Vladimír Dryml. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Vladimír Dryml: Vážená paní předsedající, pane ministře, vážené senátorky, vážení senátoři. Česká republika má velký dluh. Víme, o čem jsme se tady bavili v předchozích chvílích. Samé Janotovy balíčky. A já se ptám, jak zodpovědná je tato úřednická vláda – a tady to zaznělo z úst pana ministra a já bych se ho chtěl pak i zeptat – když se část vydraží. Chtěl bych se zeptat, kolik to tedy bude? Na děti nebyla miliarda, tady se část vydraží a na co se bude dávat? Na nějaký neurčitý výzkum? To je další byznys pro zelené? Proč to nejde do státní pokladny? Proč to nejde do státní pokladny stejně tak, jako ty emisní povolenky, které se dávaly ČEZu ve výši 65 miliard? Proč a co se stane s těmi penězi, nebo to snad bude stejné, jako ty peníze na zateplení, které byly ve výši cca více než 10 miliard a které se ani do dneška nevyčerpaly?

Chtěl bych se teda paní předsedající vašim prostřednictvím pana ministra, nebo mohu přímo na něj zeptat: Kolik to tedy bude peněz, proč nejdou do státní pokladny a proč se tedy nepoužijí na něco jiného, protože evropská směrnice nám neurčuje, že to musíme použít na neurčitý výzkum.

Místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji, pane senátore. Nemám nikoho dalšího přihlášeného do diskuse. Ptám se, zda ještě někdo chce vystoupit v diskusi. Není tomu tak, uzavírám rozpravu. A ptám se pana ministra, pana navrhovatele, zda se chce vyjádřit, byl tázán, tak asi ano. Prosím, pane ministře.

Ministr zemědělství Jakub Šebesta: Děkuji. Vážená paní předsedající, vážené senátorky, vážení senátoři, já mohu odpovědět pouze formulací, která byla projednána a kterou mám v tomto materiálu, tak jak jsem četl, že Česká republika získané prostředky z dražeb použije na podporu výzkumu a vývoje a výrobu a zavádění vhodných technologií a akcí vědeckotechnického rozvoje v oblasti snižování emisí skleníkových plynů z dopravy.

Na otázku, která se týkala toho, kolik bude těchto prostředků, odpovídám první částí věty, kdy to bude formou dražby, takže v této době říci, kolik bude těchto prostředků, nejsem schopen. Děkuji.

Místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také, pane navrhovateli. Ptám se garančního zpravodaje, zda se chce vyjádřit? Je tomu tak, prosím.

Senátor Jiří Bis: Rád bych se vyjádřil k tomu, co říkal kolega Dryml. Za prvé, některá čísla, která uvádí, v materiálu ani v zákoně uvedena nejsou, protože zákon je vždycky o vytváření podmínek, za kterých se může přidělit, ne o číslech.

Druhá záležitost. Proč to, co se vydraží třeba z leteckých povolenek, není předáváno do státního rozpočtu, proč ani některé jiné hodnoty nebo jiné peníze, které se získávají z jiných povolenek, nejsou převáděny do státního rozpočtu? Myslím si, že to je celkem jednoduché. Potom bychom nemuseli dělat povolenky, které nám zdražují nějaké činnosti, a mohli bychom udělat jednoduše daň. Toto není daň, toto jsou peníze, které mají tento obor udělat čistším, ekologicky čistším, to znamená, k tomu jsou určeny, a proto zatěžují všechny poplatníky, které tyto služby nebo tyto výkony používají. To je zásadní rozdíl, a neměli bychom se snažit říkat, že všechno má jít do spotřeby. Toto jsou prostředky, které naopak nepůjdou do spotřeby, půjdou do investic.

Myslím si, že budou výrazně větším způsobem ovlivňovat výkony našeho hospodářství i růst HDP jakoby šly přímo do spotřeby. To znamená – to všechno, co zde bylo řečeno, není důvodem k tomu, aby Senát – abych změnil názor v tom smyslu, že výbor doporučuje Senátu schválit uvedenou novelu zákona. Děkuji.

Místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také, pane zpravodaji. Byl tady dán návrh schválit návrh zákona tak, jak nám byl předložen Poslaneckou sněmovnou. Svolám kolegy a kolegyně k hlasování.

Budeme hlasovat o návrhu – **schválit návrh zákona, kterým se mění zákon č. 695/2004 Sb., o podmínkách obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 86/2000 Sb.**

Zahajuji hlasování. Kdo je pro, nechť stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, nechť stiskne tlačítko NE a zvedne ruku. Konstatuji ještě, že je aktuálně přítomno 63 senátorek a senátorů, aktuální kvorum je 32.

Konstatuji, že v hlasování pořadové č. 6 z 63 senátorek a senátorů při kvoru 32 se pro vyslovilo 54, proti byl 1. **Návrh byl přijat.** Děkuji vám.

Děkuji vám, pane ministře, děkuji vám, pane garanční zpravodaji, děkuji, kolegyně a kolegové. Tímto ukončuji tento bod jednání.

Tímto bodem jsme ukončili naši dnešní schůzi. Děkuji vám všem za vaši odvedenou práci a přeji hezký víkend.

(Jednání ukončeno v 13.02 hodin.)

Těsnopisecká zpráva
Senátu Parlamentu České republiky
7. funkční období - 17. schůze
Vydává Kancelář Senátu, Odbor organizační
Valdštejnské nám. 4/17, 118 01, Praha 1

WWW.SENAT.CZ (DOKUMENTY A LEGISLATIVA) – TĚSNOPISECKÉ ZPRÁVY